

EL QUINZE

de **Público**

El Jamboree
de Barcelona
cumple 60
años con
limitaciones

P26

Els incendis del segle XXI podrien arrasar els Pirineus

El canvi climàtic i l'abandonament rural
fan augmentar la virulència dels focs

Marc Castellnou, cap del GRAF: "Barcelona està
segura, un anell agrícola la protegeix" **PÀGINA 18**

Las restricciones por los rebrotes llegan con críticas

Las actividades culturales,
permitidas solo con el permiso
del Departament de Salut

Cerca de 30.000 afectados
por ERTE en Catalunya no
ha cobrado la prestación **P2-6**



ACN

El moviment independentista torna als jutjats

Part de la Mesa del Parlament
de l'1-O declara al TSJC, i
Laura Borràs, al Suprem **P12**

*Les urnes
decidiran qui
ha de liderar*

Joan Tardà
Exdiputat d'ERC

“La gran feina
de fons és establir
agendes comunes
entre les forces
sobiranistes
que permetin
transformar l'Estat”

Entrevista a Xavier Domènech
Professor d'història de la UAB
PÀGINA 8



L'ARA ROS

Las restricciones rebrotan en Barcelona entre críticas

La actividad cultural podrá seguir pero solo con el permiso del Departament de Salut después de que los alcaldes metropolitanos presionaran al Govern. La consellera Alba Vergés nombra como secretario de Salut Pública a Josep Maria Argimon, quien asegura que se harán PCR a los contactos de positivos

Maria Rubio
BARCELONA

Los positivos de coronavirus no paran de subir en el área metropolitana de Barcelona, así como también lo hacen las suspicacias sobre el sistema de rastreo de contactos de la Generalitat. El brote en L'Hospitalet de Llobregat y Barcelona ha llevado al Departament de Salut a decantarse por unas restricciones más duras de lo que les gustaría a los alcaldes metropolitanos, empezando por la alcaldesa Ada Colau, que se ha mantenido crítica con la línea de la consellera de Salut, Alba Vergés. Pocos días después de restringirse el acceso a gimnasios, equipamientos culturales o el aforo de las terrazas, entre otras medidas, aún queda por ver si serán suficientes para parar el virus, y si los 500 rastreadores con los que Salut reforzó el sistema de rastreo bastarán.

Un Procicat metropolitano

Hace una semana, la Generalitat aplicó restricciones en toda Barcelona y once municipios del área metropolitana para contener los múltiples brotes en la capital catalana, L'Hospitalet y todas sus derivadas colindantes. Los consistorios implicados criticaron que Salut llegaba tarde, aunque también expresaron algunas diferencias con las restricciones, especialmente con el cierre de equipamientos culturales y comerciales: "Entendemos que esta vida cultural se puede seguir celebrando", defendió Colau, quien consideraba que teatros, cines y otras iniciativas estaban llevando a rajatabla las medidas de seguridad sanitarias. Las críticas fueron escuchadas por el Govern, que convocó un Procicat metropolitano con la representación de los alcaldes implicados, Vergés y el presidente Quim Torra. Después de un encuentro que duró más de un día, la Generalitat rectificó ligeramente y dio paso a que los eventos culturales se pudieran realizar con autorización de los ayuntamientos, algo que ha permitido seguir adelante a festivales como el Grec, que recibió el aval del Procicat este miércoles.

Barcelona y el área metropolitana sur siguen en alerta roja con dos contagios por positivo

El Segrià ha visto cómo las restricciones lograban estabilizar los contagios

El Govern se plantea cerrar el ocio nocturno de toda Catalunya para frenar los rebrotes

Medidas para contener los brotes de la covid-19

✓ Se recomienda que la población **se quede en su domicilio** y limite las salidas a la calle para:

- Ir a **trabajar**, siempre que no se pueda teletrabajar.
- Ir a **centros de salud**.
- **Cuidar** a personas mayores, menores o dependientes.
- Ir a establecimientos comerciales de **alimentación** o a otros establecimientos comerciales pero con **cita previa**.
- Desplazarse a **entidades financieras** o de **seguros** o para requerimientos en órganos públicos, judiciales o notariales.
- Hacer **trámites administrativos** inaplazables o renovaciones de permisos y documentación oficial.
- Participar en encuentros o **actividades de ocio o deportivas** con personas del grupo de **convivencia habitual**.
- Hacer **mudanzas**.
- Atender los **huertos** familiares de autoconsumo.
- Hacer **exámenes** o pruebas oficiales inaplazables.
- Por causa de **fuerza mayor** o situación de necesidad.

✓ Siempre que sea posible, los **contactos** deben limitarse al grupo de convivencia habitual y estable y deben ser **grupos reducidos**.

✓ Se **prohiben** los **encuentros y reuniones** de más de **diez personas**, tanto en el ámbito privado como en el ámbito público.

✓ En las reuniones que concentren hasta diez personas en espacios públicos, **no se permite el consumo de alimentos ni de bebidas**.

✓ No pueden participar en encuentros o reuniones las personas con **síntomas de covid-19**.

✓ Se tienen que mantener y **extremar las medidas de protección** establecidas.

✓ En las actividades de **hostelería y restauración**, se limita el **aforo**:

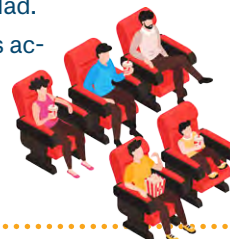
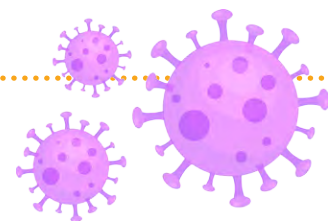
- En el interior del establecimiento, al **50%** de lo autorizado y consumiendo en la mesa.
- En las terrazas, garantizando una distancia de **2 metros entre mesas** o grupos de mesas.
- Preferentemente con **servicio a domicilio** y para llevar.

✓ En los **espacios comunes** de los **hoteles** se limita el aforo al **50%**.

✓ Las actividades de **teatros, cines, piscinas, parques de atracciones y parques infantiles, gimnasios, salas de fiesta y discotecas** quedan **suspendidas**. En el caso de los eventos culturales, quedan suspendidos sin permiso previo del Procicat supeditado a los planes de protección de la sala o actividad cultural.

✓ Las **bibliotecas** y los **museos** permanecen **abiertos**, sujetos a medidas de seguridad.

✓ Se mantienen las actividades de **ca-sals y colonias** de verano, siguiendo los protocolos.



De momento, Barcelona y el área metropolitana sur siguen en alerta roja con una cuota de transmisión del virus que ha oscilado entre los dos y los tres contagios por cada positivo durante las pasadas semanas según investigadores de la UPC, con un ligero descenso los últimos días hasta quedar un poco por encima de los dos. Ante esta realidad, el pasado martes los siete municipios costeros del área metropolitana –incluidos Gavà y Castelldefels, que quedan fuera de las restricciones– decidieron acotar el aforo de las playas al 15%, después de un abarrotado fin de semana en la costa barcelonesa a causa de las altas temperaturas. Incluso el mismo jueves, Salut anunció que estudiarían restringir las reuniones nocturnas al considerar que implicaban más riesgo y, durante la sesión de control parlamentaria, Torra dijo que evaluarían la posibilidad de cerrar todo el ocio nocturno en Catalunya. Las medidas de confinamiento también se han tenido que ampliar en los municipios de Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat), Figueres y Vilafant (Alt Empordà) debido a algunos brotes detectados.

En cambio, esta ha sido una buena semana para la comarca del Segrià, que después de convertirse en el brote más multitudinario del Estado español ha visto cómo las restricciones han conseguido encauzar los contagios hacia la estabilización. De momento, parece que la curva de transmisión va a la baja y la tasa de reproducción ha bajado del 2 a alrededor del 1,5. Las regiones que, hasta el momento, han conseguido esquivar las restricciones



José María Argimon.

La cultura clama por seguir su actividad

El cierre de los equipamientos culturales a causa de los brotes generó verdadera indignación en el sector. Mediante la campaña *La cultura es segura*, espacios, asociaciones, artistas y espectadores han hecho correr las críticas a las restricciones del Govern, ya que consideran que no son un espacio de riesgo puesto que están siguiendo las medidas de seguridad sanitaria al pie de la letra. El ámbito deportivo, también clausurado, ha ido más allá y este miércoles diferentes federaciones llevaban a los tribunales la decisión del Govern.

son las zonas con menos densidad de población, algo que favorece limitar la transmisión del virus en caso de un repunte de contagios. Esto es así en el Alt Pirineu, la Catalunya central, el Camp de Tarragona y las Terres de l'Ebre.

PCR para contactos de positivos

En medio de una gestión de los brotes que está siendo amarga para el Departament de Salut, esta semana se ha oficializado el nombramiento de Josep Maria Argimon como nuevo secretario de Salut Pública, casi dos meses después del vacío que dejó en plena pandemia la dimisión de Joan Guix por problemas de salud. Argimon compaginará el cargo con el de director gerente del Institut Català de la Salut (ICS), la institución que coordina el 80% de la atención primaria en Catalunya. Su elección llega después de que Vergés lo propusiera a diversas personas que rechazaron el cargo o con las que no se habían puesto de acuerdo, según ha trascendido.

Argimon aprovechó la rueda de prensa de su nombramiento el martes para contestar a las voces díscolas con el dispositivo de Salut y plantear su plan de acción. Su primer objetivo es reclutar a los 500 rastreadores anunciados por Salut, los llamados *gestores covid*, para dedicarse a la tarea de llamar a los contactos de positivos y otras gestiones más burocráticas, como ayudar a tramitar bajas laborales, para liberar a los profesionales de la atención primaria. Según el nuevo secretario, las contrataciones deberían cubrirse al completo a finales de esta semana. Además, Argimon aseguró que el sistema sanitario tiene capacidad para hacer 24.000 PCR diarias y que la semana que viene se llegará a las 30.000 pruebas al día, aunque matizó que el sistema sanitario ya tiene capacidad técnica para hacerlas a día de hoy. De hecho, la intención del secretario es poder hacer pruebas a los contactos estrechos de los positivos.

'Deal' histórico de la CE

La noticia económica de la semana llega desde Bruselas, después de que la Comisión Europea (CE) haya acordado un fondo histórico de 750.000 millones para hacer frente a la crisis del coronavirus. De estos, 390.000 millones se darán a fondo perdido, mientras que 360.000 millones se otorgarán como préstamos, rebajando así las cifras iniciales de transferencias directas a petición de los países escépticos a subvencionar a las economías más tocadas por la pandemia. El Estado español prevé obtener 140.000 millones, una inyección de fondos diez veces mayor de la que supuso acceder en los 90 al Fondo de Cohesión, mediante la cual se modernizaron las infraestructuras del país. “Se ha escrito una de las páginas más brillantes de la historia europea. Es un auténtico Plan Marshall”, comentó el presidente español, Pedro Sánchez.

Más de 31.000 millones para la reconstrucción

El Govern aprueba el Pla de Reactivació Econòmica i Protecció Social para hacer frente a la crisis derivada de la covid-19 con 20 grandes proyectos alrededor de cinco grandes ejes

Ferran Espada
BARCELONA

El Govern de la Generalitat ha aprobado este martes el Pla de Reactivació Econòmica i Protecció Social para hacer frente a la crisis derivada de la covid-19. El plan ha sido presentado por el president de la Generalitat, Quim Torra, acompañado del vicepresidente del Govern y titular de Economía i Hisenda, Pere Aragonès. Un documento que Torra ha señalado que es “la hoja de ruta para proteger el futuro de los ciudadanos de este país”.

Las líneas de trabajo que se establecen en el plan se han articulado en torno a cinco grandes ejes: la economía de la vida –iniciativas sociales–; la digitalización; la transición ecológica; la sociedad del conocimiento; y el eje transversal –incorpora las medidas sobre la perspectiva de género, la internacionalización o la financiación.

En total, el Plan consta de 145 actuaciones, agrupadas en 20 proyectos tractores y valoradas por un importe de 31.765 millones de euros, de los que se prevé invertir 2.760 millones en 2020 para medidas inmediatas.

El presupuesto total se distribuye en función de los ejes: más de 5.000 millones de euros para la denominada economía de la vida; casi 1.000 para la digitalización; cerca de 16.000 para la transición ecológica; más de 5.700 para la sociedad del conocimiento y más de 3.000 millones para el eje de la transversalidad.

Por su parte, el vicepresidente del Govern y conseller de Economía, Pere Aragonès, ha subrayado que el plan “prevé la mayor movilización de recursos de la historia contemporánea de Catalunya para superar las desigualdades y hacer un país mejor”.

En cuanto a la financiación del plan, el vicepresidente ha explicado que, para llevarlo a cabo, se cuenta con los recursos incluidos en la reformulación del presupuesto, con el fondo covid estatal y con el de reactivación europeo aprobado esta semana. El vicepresidente también ha subrayado que la implementación de estos proyectos requerirá aumentar la capacidad de endeudamiento, y, en este sentido, se refirió al Acord Nacional de Bases per a la Reactivació firmado con los sindicatos CCOO y UGT y las patronales Foment del Treball y Pimec, que incluye la reclamación al Estado de elevar el actual objetivo de déficit hasta el 1% del PIB.



Un plan, 145 actuaciones

Alrededor de cinco ejes: economía de la vida, digitalización, transición ecológica, sociedad del conocimiento y un eje transversal

2.759,07 € presupuesto 2020	19.552,31 € presupuesto 2021-2025
9.453,38 € presupuesto 2026-2032	31.764,76 € presupuesto total

Retrasos e impagos: los 'olvidados' de los ERTE

La mitad de los afectados en Catalunya no han vuelto al trabajo y 30.000 todavía no han cobrado la prestación, por lo que los sindicatos exigen reforzar los servicios de empleo ante el colapso burocrático

David Rodríguez
BARCELONA

Un escudo social, un instrumento jurídico o laboral para salvar a los trabajadores y a los empresarios. Esta fueron algunas de las expresiones con las que se presentó la medida del Gobierno central que autorizaba a las empresas para presentar Expedientes de Regulación de Empleo Temporales (ERTE) para combatir el impacto económico y garantizar la protección por desempleo a raíz de la covid-19. Pero la realidad ha evidenciado las grietas del mecanismo. El alud de solicitudes ha provocado que miles de trabajadores catalanes aún no hayan cobrado las ayudas.

“Se han llenado la boca diciendo que ofrecían ayudas que en muchos casos no llegan por motivos como errores de la Administración a la hora de introducir los datos o por el colapso de las peticiones”. Así explica su situación Gloria Sánchez Casero, que trabaja en una empresa de artes gráficas de Vilassar de Mar (Maresme). Sánchez lleva desde el 11 de mayo en un ERTE que finaliza el 31 de julio. Desde la declaración del estado de alarma hasta que la empresa presentó el expediente, alternaba el teletrabajo con la presencialidad.

Tras el inicio de la fase de la desescalada, la dirección de la compañía levantó el ERTE y Sánchez fue aumentando su jornada laboral. Inicialmente realizaba un 40%, y en la actualidad un 60%. Esa decisión la ha salvado, porque aún no ha cobrado nada del dinero del expediente. “A través del gestor, los cinco empleados hemos comprobado que el ERTE está autorizado y aprobado, pero en el expediente no están nuestros nombres, por lo que por eso no cobramos. Nos comentan que, con la



Concentración de los trabajadores de Nissan.

acumulación de casos, a lo mejor veremos algo en octubre”, lamenta Sánchez.

Xavier Qui se quedó sin nómina ni escudo social durante dos meses y medio. Qui, que trabaja en el departamento de *marketing* de una empresa del sector ambiental de Balaguer (la Noguera), se vio afectado por un ERTE desde el pasado 18 de marzo. Hasta el mes de mayo no volvió al trabajo en la modalidad de media jornada. El pago del expediente de regulación no lo recibió hasta principios de julio. “No cobré nada durante más de dos meses y tenía que afrontar igualmente los pagos de vivienda y los gastos de alimentación. Por suerte, pude recurrir a unos pequeños ahorros que tenía”, explica.

Ahora Qui vive en la incertidumbre de saber si durante el mes de agosto cobrará el ERTE por la media jornada de julio. “Al

final, el importe es un 70% de la mitad del sueldo, pero tampoco tengo claro si lo recibiré”, afirma. A su situación se une ahora la incógnita de cómo evolucionará el confinamiento de las comarcas del Segrià y la Noguera. Qui vive en la capital y se desplaza diariamente a Balaguer. “Mi temor es que tenga que volver al ERTE de jornada completa porque trabajo en un sector que no se considera esencial”, apunta.

Los que aún no han salido del ERTE

Los casos de Gloria Sánchez y de Xavier Qui forman parte del 47% de trabajadores que, aunque de forma parcial, han logrado salir del ERTE. En Catalunya, más de la mitad aún están inmersos en uno. En total, según los cálculos aproximados de los sindicatos, todavía hay 382.000 personas. Hasta el pasado 6 de julio, no abrieron presencialmente las oficinas del Servicio Público de Empleo Estatal (SEPE), el organismo encargado de gestionar las prestaciones. Durante este tiempo, los ciudadanos han denunciado el colapso de la atención telefónica y el silencio en las comunicaciones electrónicas. Las cifras que manejan UGT y CCOO –provisionales y estimativas porque el Ministerio de Trabajo no se las ha ofrecido– sitúan en 30.000 los trabajadores catalanes que no han percibido nada del expediente de regulación de empleo.

En una encuesta realizada por la patronal Pimec para valorar el impacto de la covid-19, la entidad ha detectado que un



Instalaciones de la fábrica de componentes para el automóvil Aludyne, de Gavà, que ha anunciado recientemente un ERE para despedir a 79 trabajadores.

“Muchas ayudas no llegan por errores de la Administración”, asegura una trabajadora

“No cobré nada durante más de dos meses y tenía que afrontar los gastos”, dice un afectado



Sindicatos denuncian que hay empresas que usan los ERTE de manera fraudulenta

El economista Albert Recio avisa que “la UE querrá cobrar la factura” del aumento de la deuda

bajo”. Aunque los ERTE han permitido salvar puestos de trabajo, Gilgado recuerda que durante la crisis de la covid-19 se han destruido 134.000 empleos en Catalunya, lo que deja “una fotografía de un mercado laboral precario y volátil que no es capaz de resistir una crisis”. La petición de UGT es que la Administración revise de forma exhaustiva los ERTE de fuerza mayor para analizar su pertinencia.

Los ERTE como excusa

Esos elementos de fraude también los ha detectado CCOO Catalunya. La secretaria de Acción Sindical, Cristina Torre, reclama que “la Inspección de Trabajo actúe”. “En la reincorporación a la actividad hemos comprobado que existen empresas que contratan firmas de servicios o amplían plantillas”, agrega. Torre pide recuperar la figura administrativa de supervisión de los ERTE, ya que muchos de los que se presentaron con la justificación de fuerza mayor realmente eran una simple caída de la producción. “Hay compañías del sector sanitario a las que les bajó la demanda, pero, como no se estableció un control estricto, se les permitió y autorizó el expediente cuando pertenecían a un sector esencial”. Así, las empresas se aprovecharon de las exoneraciones a las cuotas de la Seguridad Social.

70% de las compañías admiten retrasos de sus empleados para cobrar del SEPE. El gerente del área institucional de Pimec, Ángel Hermosilla, lamenta que “hayan tenido que ser las empresas las que avanzaran los pagos”. Aunque considera que los ERTE son una herramienta útil, precisa que las tramitaciones y las resoluciones deberían ser más ágiles y efectivas para que los trabajadores perciban las prestaciones.

A pesar de la insistencia de los sindicatos ante las múltiples incidencias que han tenido, ni el SEPE ni el Servei d'Ocupació de Catalunya (SOC), que se encarga de tramitar la demanda de empleo, son capaces de concretar la cifra de afectados. La responsable de Política Sindical de UGT Catalunya, Núria Gilgado, recuerda que “hay trabajadores que no han cobrado, algunos que han percibido cantidades erróneas y otros que han recibido la prestación cuando no deberían. Estos casos llevan a una situación de angustia y preocupación”. Como ejemplo, la dirigente sindical indica que “un expediente se puede rechazar porque se ha enviado en PDF, cuando se debería presentar en Excel”.

Gilgado denuncia que algunas empresas aprovechan que los ERTE se han ampliado hasta el 30 de septiembre para obligar a sus empleados a trabajar a jornada completa, mientras se ahorran una parte importante de las cotizaciones sociales. “Es una actuación fraudulenta en la que debería intervenir la Inspección de Tra-

El objetivo de CCOO es que los ERTE que se aprueben a partir de ahora lo sean por causas productivas, de forma que la Administración facilite la transición hacia los ERE tradicionales, vinculados a los motivos organizativos. En ese contexto, Torre plantea la necesidad de “recuperar la vigilancia administrativa para evitar abusos”. Durante la duración del expediente, el trabajador no cobra las pagas extras ni disfruta de las vacaciones ni otros complementos salariales. Igual que en la prestación por desempleo, a partir del sexto mes el pago se reduce del 70% al 50% del salario bruto.

“Un momento keynesiano”

La figura de los ERTE, que garantiza la protección de los trabajadores que pierden su empleo de forma temporal, supone un incremento del déficit público en un escenario de mayor gasto y caída de los ingresos fiscales. Una vez se supere la fase de crisis laboral por la pandemia del coronavirus, el planteamiento pasa por aumentar los impuestos. Esta es la receta del profesor honorario de Economía del Trabajo de la Universitat Autònoma de Barcelona Albert Recio. “Estamos en un momento keynesiano de jubileo de la deuda, en el que hasta el Banco de España aconseja garantizar las rentas mínimas, pero de aquí a dos años la Unión Europea querrá cobrar la factura”, advierte.

Recio pide que, para afrontar la situación, se implanten impuestos ecológicos que penalicen las emisiones, u otros que graven de forma progresiva las rentas, el IBI o la compra de productos de lujo. Mientras se concreta el acuerdo sobre los fondos de reconstrucción comunitarios, la incógnita es saber hasta cuándo la Administración deberá o podrá mantener el escudo social de los ERTE en sectores como el turismo, que tardarán en recuperarse laboralmente del impacto de la covid-19.



Uno de cada tres parados no cobra

De las 485.019 personas que estaban apuntadas a las listas del Servei d'Ocupació de Catalunya (SOC) a finales de junio, un 36,18% (174.799) no percibe ningún tipo de prestación. Ante esta realidad, los sindicatos reclaman más recursos para aumentar la plantilla de orientadores para garantizar una atención rápida de los parados. UGT remarca la importancia de “implantar una estrategia de reinserción laboral para las personas más afectadas por la crisis sanitaria”. El objetivo sería acelerar su reincorporación al mercado de trabajo. En la misma línea, CCOO observa que “la vulnerabilidad del ámbito laboral obliga a un refuerzo de las políticas activas de ocupación y de medidas de reactivación”. En junio, la cifra de desempleados era un 35% superior a la del mismo mes de 2019, lo que fuerza a poner el foco en las carencias del mercado de trabajo, más allá de los efectos del coronavirus. Los sindicatos advierten de prácticas como la eliminación de contratos temporales aunque se hallen en un ERTE o la búsqueda de artilugios jurídicos para justificar un despido objetivo en pleno estado de alarma. Este drama se une a la falta de agilidad en el reconocimiento de las prestaciones de los parados o de los trabajadores afectados por un ERTE.



Concentración en Tarragona de trabajadores del transporte que pedían ERTE flexibles.

Focus **Coronavirus**

Un contacto por cada positivo confirmado

El fruto del trabajo de los rastreadores queda muy lejos de las cifras de Corea del Sur, donde se identifica a 11 contactos por caso

Alberto Sicilia
MADRID

Identificar y localizar a los contactos de los infectados por coronavirus es una de las tareas fundamentales para frenar la pandemia. Por eso en España se puso en marcha la contratación de rastreadores por parte de las comunidades autónomas, e incluso este factor condicionó –o supuestamente lo hizo– el pase de fase de dichas regiones durante el estado de alarma. Pero un mes después de que este acabase, en España solo se identifica, de media, a un contacto por cada caso, según los datos publicados por el Ministerio de Sanidad.

La situación varía notablemente en función de la comunidad autónoma: de los 0-1 que se identifican en Catalunya, la zona con más contagios en las últimas semanas, hasta los 6 que se identifican en Canarias o Ceuta. Países de referencia en el abordaje de la covid-19, como Corea del Sur, logran identificar y seguir a 11 contactos por cada positivo. Comparar el sistema de rastreo entre las comunidades autónomas es complicado, pues cada una utiliza protocolos diferentes para seguir a los contactos. Mientras algunas lo dejan todo en manos de los servicios de Atención Primaria, otras se apoyan en las enfermeras de los hospitales públicos o han contratado a personal específico.

Es importante señalar que, para saber el número de rastreadores activos en cada

momento, es necesario dividir el número total por cuatro, pues trabajan por turnos que incluyen los fines de semana. *Público* ha contactado con todas las comunidades autónomas para averiguar los efectivos dedicados al rastreo en cada una y este es el resultado (los datos de identificación de contactos son de Sanidad):

Andalucía. El pilar fundamental del rastreo de contactos en esta comunidad se apoya sobre las enfermeras de Atención Primaria –más de 8.000 en el Servicio Andaluz de Salud–. También participa el Servicio de Vigilancia Epidemiológica, dependiente de la Secretaría General de Salud Pública, que cuenta con otros 400 trabajadores. Los rastreadores han identificado a entre 2 y 11 contactos por caso confirmado, 5 de media.

Aragón. No hay datos sobre el número de rastreadores: la comunidad se apoya en personal propio que cumple también otras funciones: Atención Primaria, Servicios de Medicina Preventiva, Servicios de Prevención de Riesgos Laborales y Unidades de Vigilancia Epidemiológica. Los rastreadores han identificado a entre 2 y 6 contactos por caso confirmado, 4 de media.

Asturias. Contrató en mayo a 30 nuevos especialistas para el Servicio de Vigilancia Epidemiológica, los encargados de entrevistar a cada nuevo caso para identificar y localizar a sus contactos. Los rastreadores han identificado a entre 0 y 3 contactos por caso confirmado, 1 de media.

Balears. Son los centros de salud de Atención Primaria quienes se encargan de realizar el rastreo. Antes se había hecho desde una central de coordinación en la gerencia del servicio sanitario público. No hay datos sobre el número de contactos identificados por cada caso confirmado.

Canarias. En Tenerife cada médico de familia sigue la evolución de sus pacientes y la información pasa a un equipo de rastreo de diez personas. En Gran Canaria el sis-

tema se centraliza en la Biblioteca Pública del Estado en Las Palmas, donde trabajan 30 personas. En Canarias los rastreadores han identificado a entre 3 y 27 contactos por caso confirmado, 6 de media.

Cantabria. Trabajan 12 personas en el rastreo de contactos, pero hay planes para ampliar la plantilla si la situación lo requiere. No hay datos sobre los contactos identificados por cada caso confirmado.

Castilla-La Mancha. Cuenta con 427 rastreadores, la mayoría enfermeras del Sescam, el Servicio de Salud Castilla-La Mancha. Los rastreadores han identificado a entre 0 y 3 contactos por caso confirmado, 1 de media.

Castilla y León. Se apoya sobre los Centros de Atención Primaria y la Red de Vigilancia Epidemiológica de la comunidad. Han identificado a entre 1 y 6 contactos por caso confirmado, 3 de media.

Catalunya. La Generalitat ha anunciado que contratará a 500 personas, que se sumarán a los 120 teleoperadores que hasta ahora llamaban a los contactos de los contagiados. Algunos alcaldes del área metropolitana de Barcelona, como Ada Colau, han denunciado que el sistema no funciona de manera correcta. Los rastreadores han identificado a entre 0 y 2 contactos por caso confirmado, 0 de media.

Euskadi. Son 71 personas quienes hacen las funciones de rastreadores y que han identificado a entre 3 y 8 contactos por caso confirmado, 5 de media.

Extremadura. El Servicio Extremeño de Salud ha conformado una red de profesionales entre los que hay médicos de cabecera, epidemiólogos, enfermeras, farmacéuticos y veterinarios. Los rastreadores han identificado a entre 2 y 11 contactos por caso confirmado, 5 de media.

Galicia. El trazado de contactos recae en los Servicios de Atención Primaria y en un equipo de teleoperadores que hace las llamadas. Han identificado a entre 1 y 6 contactos, 4 de media.

Comunidad de Madrid. Hay 126 rastreadores que se dedican al seguimiento de los positivos tras el diagnóstico por los médicos de familia. La Comunidad ha informado de que esos equipos se ampliarán si la situación empeora. Han identificado a entre 0 y 3 contactos por caso confirmado, 1 de media.

Murcia. El rastreo de contactos se hace desde el Servicio de Epidemiología, en la sede de la Consejería de Salud. Han identificado a entre 0 y 7 contactos por caso confirmado, 3 de media.

Navarra. Son 31 enfermeras del Servicio de Urgencias de Navarra. Han identificado a entre 3 y 8 contactos por caso confirmado, 5 de media.

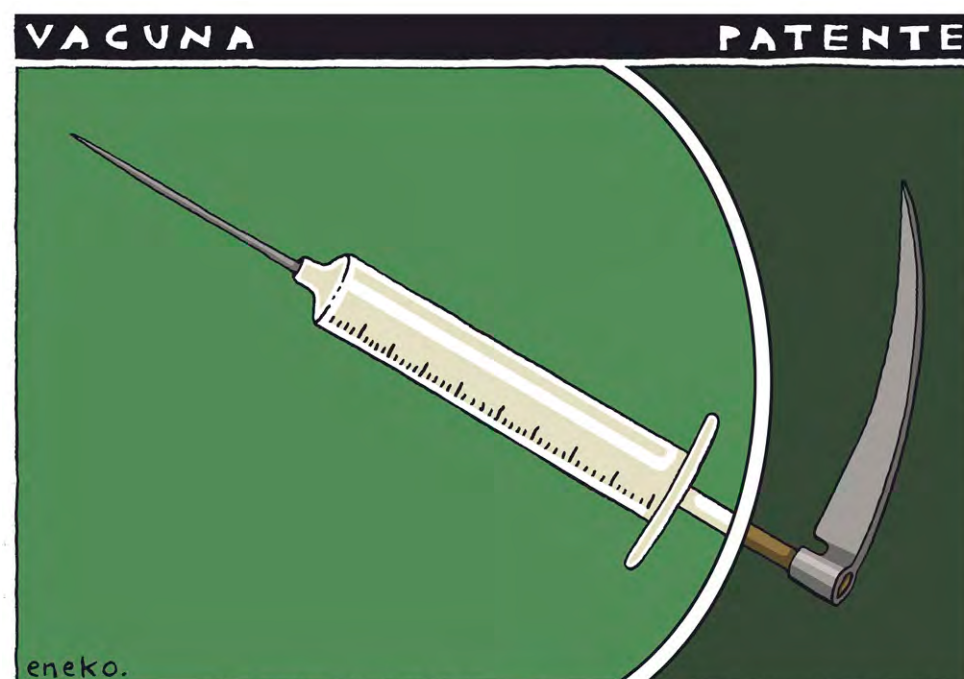
País Valencià. A finales de mayo se contrató a 1.210 rastreadores profesionales que apoyarían a la Atención Primaria en el rastreo de contactos. Han identificado a entre 2 y 6 contactos por caso confirmado, 4 de media.

La Rioja. El número de rastreadores es variable según la situación de la pandemia. Ahora son 30 personas, pero podrían ampliarse hasta 85 según Presidencia. Han identificado a entre 1 y 5 contactos por caso confirmado, 2 de media.

Ceuta. Las tareas de rastreo están coordinadas por el Servicio de Vigilancia Epidemiológica. Los rastreadores han identificado a entre 4 y 12 contactos por caso confirmado, 6 de media.

Melilla. El equipo de rastreo lo forman 32 personas. Han identificado a entre cuatro y 16 contactos por caso, 13 de media.

El dibuix de l'Eneko



Les urnes decidiran qui ha de liderar

**Joan Tardà
i Coma**

Exdiputat
d'ERC



Immersos en la crisi provocada per la pandèmia, un interrogant plana per damunt de totes les anàlisis sobre les conseqüències polítiques que se'n derivaran, la primera de les quals fa referència a com afectarà l'actual conjuntura en la correlació de forces existent al Parlament.

En les darreres eleccions del 2017 convocades arran de la intervenció del Govern i del Parlament per part del Govern espanyol fent ús de l'article 155, l'independentisme fou capaç de revalidar una majoria parlamentària en unes condicions extremes provocades per la repressió judicial i governamental provinent del Govern de Madrid i del conjunt de l'aparell i els

òrgans de l'Estat, amb la complicitat de grans grups de comunicació. Fou una victòria independentista titànica, bo i atenent al fet que es convertí en la convocatòria a eleccions al Parlament que comptà amb una participació més alta. A Madrid havien dipositat totes les esperances a impedir una majoria independentista. De fet, es jugaven governar o no el 155 des del Palau de la Generalitat. I els era tan important aconseguir-ho que fins i tot van haver d'intentar provocar el pànic suficient entre la població menys receptiva a la solidaritat amb els dirigents judicialitzats o de pensament unionista perquè es mobilitzés a les urnes, bo i fomentant la deslocalització de les seues sociats d'empreses catalanes a través d'un real decret llei que ho permetia tan sols amb el vistiplau dels consells d'administració. No se'n van sortir, de manera que les forces polítiques que lideren el procés, malgrat estar instal·lades en una fase de replegament i de reformulació, s'han consolidat en les institucions d'autogovern.

Aleshores, els independentistes ens ho vam jugar tot a cara o creu i la resposta exitosa ens permeté cridar: "No han passat!". Per això, si considerem el fet inqüestionable que, malgrat el manteniment de l'anomalia dels presos, exiliats i represaliats, ha minvat la tensió d'aleshores, si la suma dels vots independentistes fos menor respecte a l'assolida en les eleccions del mes de desembre del 2017, hauríem d'acceptar que havíem tocat sostre. A partir d'aquí, qualsevol desenllaç seria imprevisible perquè tant Junts per Catalunya, com la CUP, com Esquerra Republicana haurien d'assumir un fracàs col·lectiu d'enorme transcendència, tot començant per admetre que cap de les distintes estratègies independentistes havia fet forat. Que les que havien optat per mantenir posicions gens col·laboratives amb el Govern espanyol i optaren més aviat per obstruir la difícil via d'un diàleg amb el Govern espanyol que acabés quallant en una mesa de negociació no han estat rendibles, com tampoc la postulada per Esquerra Republicana, des de les primeries del 2018 fent preminent una acció política més procliu a sumar nous actors per la República que no pas en la intensificació del conflicte.

Però si els resultats de la pròxima cita electoral evidencien que la suma de vots independentistes és superior a la de la darrera convocatòria, la victòria seria enorme, perquè s'haurà evidenciat que l'independentisme no només creix com a fenomen reactiu, sinó que és percebut també com a solució davant de les noves incerteses.

Així, el conjunt de l'independentisme continua compartint l'objectiu de demostrar a la ciutadania catalana, al conjunt de la societat espanyola i al poc o molt món que ens mira que l'endemà de les eleccions serem més que no pas el dia abans –amb la mirada posada a superar el 50% encara mai no obtingut–. No obstant, més enllà d'aquesta fita, la batalla –no cal dramatitzar-ho– s'establirà entre les diferents estratègies que formula cada un dels partits independentistes.

"ERC està condemnada a competir amb Junts per Catalunya, força política que, al llarg del període 2018-2020, ha anat formulant ítems distints als dels republicans"

Per als que compartim que és necessària la conformació de majories socials disposades a fer inevitable un referèndum d'autodeterminació. Per a qui postula que és imprescindible aprofundir en la cultura política del no bloqueig parlamentari entre les forces polítiques catalanes independentistes i unionistes. Per als qui es comprometen a reclamar als distints partits polítics que construeixin conjuntament una solució que no exclouï l'opció de la independència ni la contrària. Per als qui han optat per donar suport a explorar la consecució d'una mesa de diàleg amb l'Estat espanyol. Per als qui creuen necessari un govern que sumi no només partits independentistes sinó també sobiranistes. Per als qui consideren clau que el centre de gravetat d'un nou govern es desplaci a l'esquerra. Per a tothom qui s'ha negat sempre a dissociar els objectius nacionals plasmats en forma de república independent dels objectius relacionats amb la socialització de la riquesa i la conquesta de nous drets socials.

Tothom que pugui compartir aquests ítems anteriors, més enllà de poder celebrar la fortalesa popular del procés d'independència si en resulten xifres electorals creixents, haurà de respondre inevitablement a la pregunta: "I tot això qui ho pot liderar?". Per això, Esquerra Republicana està condemnada a competir amb Junts per Catalunya, força política que, al llarg del període 2018-2020, ha anat formulant ítems distints dels dels republicans esmentats.

I les urnes decidiran.



Cua per votar després d'obrir els col·legis electorals a Catalunya el 21 de desembre del 2017.



L'historiador Xavier Domènech al bar de La Central del carrer de Mallorca, a Barcelona.

“L’independentisme cometrà un error molt greu si no entén que ha de construir aliances amb els altres sobiranismes de l’Estat”

Xavier Domènech

Professor d’història de la Universitat Autònoma de Barcelona

Ja fora de la política institucional, l'excoordinador general de Catalunya en Comú presenta 'Un haz de naciones' (Península), on aborda la sempiterna tensió entre l'Estat espanyol i la plurinacionalitat

Entrevista **Xavier Domènech**

Marc Font
BARCELONA

Alliberat dels lligams de la política institucional, **Xavier Domènech** (1974) acaba de publicar *Un haz de naciones. El Estado y la plurinacionalidad en España (1830-2017)* (Península), una documentadíssima obra en què connecta la construcció de l'Estat liberal espanyol amb els conflictes del present, fonamentalment el català. Més enllà de revelar algunes interioritats de la seva activitat al capdavant dels comuns, com ara les converses que va mantenir amb el rei Felip VI, Domènech reivindica el republicanisme confederal com el millor model per resoldre la situació actual. Durant l'entrevista recorrem el passat per abordar el present i l'actual moment polític.

Explica que l'Estat liberal espanyol es va construir blindat davant la població, concentrant tot el poder al seu centre i estenent-se al territori de dalt a baix i del centre a la perifèria. Des de l'inici hi ha models alternatius, però no es consoliden.

El gran debat de fons és si aquest Estat és transformable o no. És evident que el model d'Estat centralista no és exactament el model de l'Estat autonòmic, tot i que aquest, que per mi està en bancarrota, mai s'ha apropiat al federalisme. Però també és evident que la correlació de forces en determinats moments ha tingut capacitat de transformació; el problema és fins a quin punt. Una de les grans paradoxes de l'Europa del XIX és per què un dels estats que tenia una diversitat política territorial més gran i amb una diversitat cultural i lingüística tan potent va generar un dels Estats més centralistes del continent. S'explica també a partir d'una realitat de classes, perquè per construir el model de capitalisme es va utilitzar la construcció d'un instrument molt poderós, aquest Estat liberal, que no comptava amb majories. Aquest instrument es va centralitzar, es va blindar davant la població i va tendir a eliminar qualsevol instància de poder territorial. El republicanisme federal no és que fracassi, perquè de fet no trobarem a Europa un moviment similar d'esquerres que tingui en aquell moment una força tan brutal, que no és només estatal, sinó també de democràcia i de distribució de la propietat. Com a alternativa té diversos moments de construcció, i el que marca un abans i un després és la I República (1873-1874). Després ja no serà el gran moviment hegemònic de totes les esquerres, com fins llavors, sinó que és una part més.

A partir d'aleshores, apareixen nous projectes nacionals alternatius.

En la mesura que la I República fracassa, el que es produeix és una dialèctica que ja no

és de model d'Estat, sinó que es defineix com a nacional, que hi és amb l'emergència del galleguisme, el nacionalisme basc, el catalanisme i l'andalusisme. Tots apareixen a finals del segle XIX i, en realitat, són híbrids. En el cas del catalanisme popular és molt evident que l'arrel ve del republicanisme federal. En paral·lel, el projecte nacional espanyol es fa molt fort i la dialèctica passa a ser l'acceptació o no de les realitats nacionals de l'Estat, no la configuració de models d'Estat alternatius. Per això a la II República el gran debat és el de Catalunya i l'Estatut. I a la transició, gairebé el mateix, el gran debat és com hi encaixa.

El Pacte de Sant Sebastià del 1930, previ a l'arribada de la II República, reconeixia el dret a l'autodeterminació dels pobles, cosa que ja no passa durant la transició. Es va enrere?

És evident que el Pacte de Sant Sebastià es fonamenta en el dret a l'autodeterminació. Per això l'Estatut es vota abans que la mateixa elaboració de la Constitució i defineix Catalunya com a Estat autònom i sobirà i, alhora, l'Estat espanyol com un Estat federal. Encaixa amb la idea de federalisme des de baix, en què t'autodetermines i defineixes quina serà la teva relació amb l'Estat. Tanmateix, diria que el nivell d'importància que adquireix el tema nacional per a les esquerres nacionals espanyoles mai havia sigut tant alt com en l'antifranquisme, tant en el sentit d'acceptar el dret a l'autodeterminació, com a pensar que la configuració de poders territorials potents era un factor de democratització. Una altra cosa és que després es bandegi totalment en la Constitució del 78.

Llegint el llibre es constata que el PSOE ha estat històricament un puntal d'aquesta concepció d'Estat centralista.

“Per què un dels Estats amb més diversitat territorial va esdevenir un dels més centralistes?”

“El 3-0, el Rei actua en nom de l'Estat profund; ni el PSOE ni el PP volien aquell discurs”

“La gran feina de fons és establir agendes comunes que permetin transformar l'Estat”

El PSOE té una matriu jacobina francesa, no ve de la matriu del republicanisme federal, com sí que ho fan el catalanisme d'esquerres, una part del galleguisme, l'andalusisme o l'anarcosindicalisme. No ve d'una matriu federal o confederal, i a partir dels anys vuitanta i noranta es converteix en el gran partit de l'Estat.

La reforma de l'Estatut és l'últim intent del catalanisme d'intentar transformar Espanya, i la sentència del Constitucional suposa, segons afirma, la liquidació de l'Estat autonòmic. Al final s'imposa una concepció homogeneïtzadora de l'Estat.

Sí. Al llibre intento recollir opinions de diversos constitucionalistes, que coincideixen a assenyalar l'esgotament de l'Estat autonòmic. El pacte del 78 se sosté sobre un principi gairebé d'ambigüitat. Això a vegades no és una mala solució, perquè permet una interpretació de dir que un Estatut és una mesura validada per un *demos* que és el que vota una proposta paccionada entre un Parlament elegit per un *demos* i un Congrés elegit per un altre *demos*. Hi ha una acceptació de cosobiranies i, per tant, aquesta norma té dos principis bàsics: un és el principi dispositiu, és a dir, és el mateix territori el que estableix quin model competencial vol, i l'altre és el bloc de constitucionalitat, és a dir, que és una norma que va molt més enllà d'una llei orgànica. Aquesta és la lectura més amable del pacte del 78, i el primer bipartidisme, de la UCD i el PSOE, se l'intenta carregar amb la Loapa. Aleshores el Constitucional diu que no, però el 2010 canvia i diu que un estatut està per sota d'una llei orgànica. Hi ha una interpretació d'un nacionalisme espanyol que està creixent a partir dels noranta i un *deep state* amb aparells, com el judicial o l'exèrcit, en què no hi ha cap expressió plurinacional.

Ja hi havia una crisi econòmica, aleshores arrenca el Procés i l'any següent, amb el 15-M, esclata la crisi democràtica. Després apareixeran els comuns i Podem, amb els grans resultats a les eleccions municipals del 2015 i a les generals del 2015 i el 2016. Des d'aleshores han perdut molta força. Què ha passat?

Hi ha molts factors. Un és com s'han dirimit els diversos debats interns. Un altre és com passes de força d'irrupció a ocupar un espai cultural, ideològic i polític, que és molt complex. La promesa de Podem i les confluències el 2014, el 2015 i el 2016 és assaltar els cels. L'horitzó d'esperança era la mateixa victòria, però no s'aconsegueix. En la mesura que això no passa, tot el debat es torna molt politicista, estil s'aconseguirà o no entrar al govern, i aquí tens problemes per a la construcció de grans horitzons d'esperança. I aquest és el gran repte que té aquest espai d'aquí a no sé quants anys. També hi ha altres factors. En entrar a governar amb el PSOE és més complex mantenir una part de la capacitat de representació que tenies, i en el tema de la plurinacionalitat és evident.

Aquesta pèrdua d'horitzó d'esperança que comenta i les tensions internes expliquen la seva decisió de deixar la política institucional?

Jo jugava un paper de persona de consens de molts sectors, i això implica que cada cop penses que representes una col·lectivitat que té més diversitat. I al final arriba un dia on ja no saps què penses tu. Això és el que em va passar. Vaig acabar esgotat de les dinàmiques internes, és evident, però també era preguntar-me “i jo, què penso?”. Una cosa és que un portaveu públic d'un projecte col·lectiu no parli per ell, però, si ja no sap quina és la seva veu, té un problema.



Entrevista **Xavier Domènech**

El pas per la política li va permetre reunir-se amb Felip VI. Explica que té la sensació que és el moment que està més a prop de “parlar amb l'Estat” i diu que estava molt informat del tema català. Se l'imaginava fent un discurs com el del 3-O?

No, perquè primer no m'imaginava ni el que va passar a l'octubre. Vaig parlar amb el cap d'Estat del tema nacional, amb converses molt llargues i interessants, on vam tractar de Catalunya, Escòcia o el Quebec, i pel to de la conversa no m'imaginava el que faria després. Tampoc crec que ell s'ho hagués pensat. Quan actua el 3 d'octubre ho fa en nom d'aquest Estat profund, perquè el PSOE no volia que fes aquell discurs i el PP tampoc.

Escriu que l'1-O la crisi de règim esdevé una crisi d'Estat, perquè es pot votar i, per tant, l'Estat fracassa. Han passat gairebé tres anys, i no hi ha hagut una proposta de l'Estat ni del Govern espanyol per resoldre el conflicte. És sostenible?

No. Crec que hi haurà una proposta, però no sé quan serà ni si serà positiva o no. En el cas del PP, els vaig dir que per mera coerció pots governar el present, però no el futur. Els dirigents més lúcids s'arriben a plantejar reformes de lleis orgàniques, però ha de passar per la derrota de l'1-O, que no s'assoleix. En el cas del PSOE les propostes són insubstancials, que són la declaració de Granada, que es fa a canvi que el PSC abandoni el referèndum, i la posterior de Barcelona. En realitat el que fan és augmentar la rigidesa del sistema i no solucionar els temes. Hi haurà una proposta i es votarà, i aquesta votació acabarà sent el referèndum d'independència. El no

“El model confederal és el que respon millor a la realitat històrica i social de Catalunya”

“La idea de república és el gran horitzó d'esperança que quedarà a Catalunya”

a la proposta agruparà bastant el sí a la independència de Catalunya. Però en tinc ni idea de quan passarà això.

Podem pot tenir prou força per influir en aquesta proposta?

A la taula de diàleg inicialment ni hi era. I a vegades els partits independentistes han preferit interlocutar directament amb el PSOE i debilitar Podem. És una relació molt esquizofrènica, perquè fas això, però alhora li retreus a Podem que no t'estigui ajudant. Potser que et plantegis una aliança prèvia abans que demanar coses que tu mateix has fet impossible. Que Podem estigui al Govern sempre afavoreix el joc, però crec que hi ha un tema de fons, que no és tant les correlacions de forces al Congrés ni al Govern, sinó l'establiment d'una agenda comuna de les diferents forces sobiranistes de l'Estat. Crec que el BNG i Bildu estan caminant cap aquí i no tinc tan clar que ho faci l'independentisme català, que està massa abstret en la seva batalla interna. Però aquest és el camí, establir agendes i horitzons compartits, fins i

tot amb Podem, per transformar l'Estat, tenint clar que hi ha horitzons que no seran compartits. La gran feina de fons és com establir aquestes agendes comunes que et permetin no tant que l'Estat et resolgui el problema, sinó a tu transformar l'Estat.

Expressa clarament que la seva preferència és una Espanya plurinacional i republicana, articulada de manera confederal amb diverses repúbliques. No sé si és un horitzó amb gaires suports.

Aposto pel model confederal perquè crec que és el que respon millor a la realitat històrica i a la realitat social de Catalunya i, alhora, és el que permet un joc democràtic més gran. Hi ha molta gent que hi aposta? No. Però a vegades s'acaba al lloc on no aposta molta gent. Una república catalana amb un model confederal crec que l'acceptaria bastanta gent si aquesta fos l'oferta de la taula de diàleg.

També parla del que anomena “la quarta crisi territorial”, en referència a territoris que deixen de sentir-se representats per una concepció de l'Estat centrada en Madrid.

L'independentisme cometrà un error molt greu si no entén que ha de construir aliances amb els altres sobiranismes de l'Estat. I cometrà un error enorme si no entén que el moviment de l'*España vaciada* és objectivament un aliat amb el qual ha de dialogar. Hi ha unes elits radicades a Madrid que han monopolitzat el discurs nacionalista espanyol intentant representar el conjunt de la nació espanyola. I una part dels que se senten d'aquesta nació no s'hi senten representats. És una crisi brutal i interna, en la qual no hi ha una confrontació de projecte nacional. Aquesta crisi de Madrid sembla que s'aguditzarà, perquè el nou govern de l'Estat no representa aquestes elits madrilenyes, que tenen com a aposta el *trifachito*. A més, es descompon la capacitat de representació dels grans partits estatals. El fenomen de Teruel Existe és central i n'apareixeran més. Estem en un rècord històric de diputats que no són de partits nacionals espanyols. És una crisi molt cab-

dal. I aquí sí que tinc la sensació que el sobiranisme està bastant *out*.

Centrat en la seva batalla interna?

Ara anem a unes eleccions que s'intentaran tornar a presentar com a plebiscitàries, però que en realitat són com la batalla dels immortals, on només en pot quedar un. Anem molt clarament cap a una gran batalla interna per veure qui té l'hegemonia electoral de l'independentisme, i potser quan això es dirimeixi els debats podran ser més estratègics.

Veu l'independentisme superant el 50% dels vots a curt termini?

Crec que a les pròximes eleccions no, precisament perquè hi haurà l'obsessió de fer-ho. S'aconseguirà quan no hi hagi aquesta obsessió. És factible, per què no hauria de passar? També un dia podria quedar-se al 30%. Crec que el que ha passat no és accidental. Estem en un interregne i en un atzucac, i per molt que es plantegi que hi ha gent que té grans estratègies per declarar la república ara, crec que no és veritat que les tinguin. Però la idea de república és el gran horitzó d'esperança que quedarà a la societat catalana, amb un aprenentatge històric enorme. Al començament del llibre ho plantejo, que Catalunya no serà independent ara, perquè no ho vol la majoria de la població i perquè ha triat el pitjor context internacional, però enlloc està escrit que no pugui ser-ho en un futur.

S'imagina un Govern alternatiu al de JxCat i ERC després de les pròximes eleccions catalanes?

Serà molt difícil. Hi ha la batalla entre ERC i JxCat per qui queda primer, però crec que si sumen majoria suficient, faran govern. Aquí hi pot jugar un paper molt central la CUP, perquè els pot facilitar la majoria. No veig l'alternativa del tripartit de PSC, ERC i comuns. Però l'altra qüestió és si un nou Govern d'ERC i JxCat és el que necessiten els catalans i, fins i tot, els independentistes. Perquè és molt evident que aquests últims anys no hi ha hagut un projecte comú de govern. Si no hi ha aquesta majoria d'ERC i JxCat crec que hi haurà governs alternatius i aquí qui té més el paper és ERC, perquè JxCat té menys capacitat per establir aliances. Però no crec que aquesta alternativa passi per un Govern amb el PSC.

En tot aquest context, quin paper hi jugarà l'Institut Sobiranies que van presentar fa unes setmanes?

En l'escenari polític directe no hi jugarà cap paper. Juga un paper a dir que les grans solucions d'aquest país passen pel catalanisme d'esquerres sobiranista, que té moltes expressions, tant en la societat civil com en la política. Per tant, en aquest espai hem de trobar les noves hegemonies.



Xavier Domènech, en un moment de l'entrevista amb 'El Quinze'.

“¿Un Govern alternatiu a l'actual? Serà molt difícil; no veig un tripartit de PSC, ERC i comuns”

“L'altra qüestió és si un nou govern d'ERC i JxCat és el que necessiten els catalans”

Anàlisi

El nuevo Junts

Puigdemont toma posiciones en la trinchera electoral, pero al ralentí

El nuevo Junts per Catalunya se constituye este sábado con el conflicto del PDeCAT sin resolver, y Junqueras marca las líneas de actuación de ERC: dureza con los socialistas y apuesta por la negociación

El próximo movimiento en la trinchera política catalana llegará mañana sábado con el lanzamiento del nuevo partido del expresidente de la Generalitat Carles Puigdemont, Junts per Catalunya. Y lo hará acompañado de las trifulcas con los correligionarios del PDeCAT. El debate sobre la disolución o no del partido que preside David Bonvehí se ha salvado con la clásica patada para adelante, permitiendo de momento a los asociados del PDeCAT que quieran unirse al nuevo proyecto mantener la doble militancia. Puigdemont ha defendido la concurrencia conjunta: “JxCat i PDeCAT no se entienden el uno sin el otro”, asegura el ex-

Ferran Espada



president. El reto de Puigdemont y sus afines será convencer al electorado de que el nuevo Junts no tiene nada que ver con el viejo Junts que tenía al PDeCAT como piedra angular. Pero no será fácil con el mismo nombre y si al final figuran insignes militantes del PDeCAT, partido que sectores importantes del entorno de Puigdemont no quieren ver ni en pintura, ligados al nuevo proyecto de forma orgánica. Jordi Sánchez afirma: “No queremos ninguna herencia, ni de Convergència ni del PDeCAT”. Además, fuentes de este sector ligado a la Crida temen que el nuevo Junts sirva a los de Bonvehí para conseguir un puñado de diputados que, en un momento dado, podrían escindirse del grupo parlamentario, debilitando el nuevo proyecto, para pasar a ser el núcleo desde donde trabajar un relanzamiento del PDeCAT.

El nacimiento de un nuevo partido liderado por una figura de la talla de Puigdemont siempre es un acontecimiento político. Pero, respecto a este sábado, finalmente el coronavirus y las necesidades internas de digestión del difícil proceso de reconversión han reducido la jornada a una constitución de la formación por vía telemática. El grueso de la fundación del partido se aplaza a octubre, junto a la elección de la dirección y de la lista electoral.

Una decisión que parece alejar los comicios catalanes del entorno del 4 de octubre que, según fuentes próximas al presidente de la Generalitat, ha tenido en mente Quim Torra. Una fecha que reunía el simbolismo de la proximidad al 1-O y que sitúa el periplo judicial del presidente Torra de este septiembre en el centro de la campaña electoral. Pero que obligaría a convocar en agosto sin saber si los rebrotes de la pandemia irán a mejor o a peor. Y según la diputada y concejal barcelonesa Elsa Artadi—una de las figuras del nuevo Junts—, las primarias del nuevo partido “no se harán hasta que haya una convocatoria electoral”.

La entrevista de Oriol Junqueras

Mientras Puigdemont maniobra con la reconfiguración de su espacio político desde Waterloo, los presos políticos han pasado al régimen de tercer grado. Y mientras el Supremo no diga lo contrario, este es otro elemento que sacude el tablero de la política catalana. Como demostró el presidente de ERC, Oriol Junqueras, con su primera entrevista televisiva en TV3 desde que fue encarcelado hace tres años. Junqueras lanzó un mensaje de concordia para su socio de Govern: “Hablo con Puigdemont dos o tres veces por semana, sobre la familia y sobre política. Tenemos una muy buena relación”. Un torpedo en la línea de flotación de la estrategia de confrontación que se le supone a Puigdemont con las críticas al dirigente republicano expresadas en su libro *M'explico*, presentado el lunes. Junqueras también tuvo palabras duras para el PSOE y Podemos, y descartó cualquier acuerdo de Govern con el PSC, en una entrevista de tono áspero y más de un taco carcelario. Pero mantuvo su apuesta por la mesa de diálogo y la negociación. Otro movimiento en la guerra de trincheras de la batalla electoral que se vislumbra en el horizonte.

Se constituye el sábado de forma telemática, pero la fundación se materializará en octubre

La entrevista a Oriol Junqueras, con el tercer grado, ha sacudido la política catalana



Marta Madrenas y Elsa Artadi en la presentación del logotipo de Junts per Catalunya.

EL QUINZE
de Público

DIRECCIÓ **Ferran Espada** COORDINACIÓ **Marc Font** DIRECCIÓ GENERAL **José María Crespo** DIRECCIÓ EDITORIAL **Marià de Delàs** GESTIÓ **Pablo de Zárraga**
PRODUCCIÓ **Pauta Media S.L.** EDICIÓ **Carla de Puig i Néstor Bogajo** REDACCIÓ **Jordi Bes, Queralto Castillo, Roger Castillo, Cugat Comas, Natàlia Costa, Alba Fernández, Àngel Ferrero, Yeray S. Iborra, Montse L. Cucarella, Paula Ericsson, Lidia Penelo, Emma Pons, Elisa Pont, David Rodríguez, Àlex Romaguera, Laia Ros, Maria Rubio, Sandra Tello, Javier Torres, Judith Vives i Víctor Yustres** FOTOGRAFIA **Joel Kashila, Laia Ros i Miguel Velasco** CORRECCIÓ **Carme Casals**
DIRECCIÓ D'ART I MAQUETACIÓ **Manuel Cuyàs i Berta Rosés** IMPRIMEIX **Impresa Norte** DIPÒSIT LEGAL **M-6647-2019**
CONTACTE **elquinzepublico@pautamedia.com | redaccio@diaripublic.cat** VISITA EL WEB **https://temas.publico.es/el-quinze/ | www.diaripublic.cat**

Continua la repressió judicial contra l'independentisme

Aquesta setmana s'ha fet el judici als membres independentistes de la Mesa del Parlament de l'1-O, que han defensat haver vetllat pels drets dels diputats. A més, la portaveu de JxCat al Congrés, Laura Borràs, ha acudit al Suprem, però s'ha negat a declarar per falta de proves

Emma Pons
BARCELONA

Aquesta setmana ha tingut lloc el judici als membres independentistes de la Mesa del Parlament de l'anterior legislatura i a l'exdiputada de la CUP Mireia Boya al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC). El judici ha coincidit amb la declaració al Tribunal Suprem de la portaveu de JxCat al Congrés, Laura Borràs, per presumptes irregularitats quan dirigia la Institució de les Lletres Catalanes. La diputada, però, s'ha acollit al seu dret a no declarar davant la falta de proves.

Els exmembres de la Mesa del Parlament estan acusats per la Fiscalia de desobediència al Tribunal Constitucional (TC) per tramitar les iniciatives relacionades amb el referèndum de l'1-O, entre les quals les Lleis de Desconnexió aprovades el 6 i 7 de setembre del 2017. L'òrgan judicial de-

mana un any i vuit mesos d'inhabilitació per als acusats i una multa de 30.000 euros.

Durant el judici, els acusats han defensat haver actuat per vetllar pels drets dels diputats i no tenir voluntat de desobeir. Un argument clau ha estat el fet que la Mesa no es dedica a analitzar el fons de les iniciatives, sinó que es limita a verificar-ne els requisits formals. El seu exvicepresident, Lluís Corominas, ha afirmat que tot el que va fer va ser per "fer complir el reglament", que els diputats poguessin exercir els seus drets i que es "permetés el debat parlamentari; donar veu a tots els diputats sense excepció".

El conjunt dels exmembres de la Mesa acusats, que a més de Corominas són l'exvicepresident primer, Lluís Guinó (PDeCat); l'exsecretària primera, Anna Simó (ERC); i l'exsecretària quarta, Ramona Barrufet, han al·legat la protecció de l'activitat parlamentària i la lliure iniciativa dels diputats.

Sobirania del Parlament

D'altra banda, l'exvicepresident Guinó ha defensat que la Mesa del Parlament té "un paper molt relatiu i adjectiu", mentre que el ple del Parlament "és sobirà". També s'ha pronunciat en aquest sentit Ernest Benach, expresident de la Mesa, que ha declarat com a testimoni: "Els grups parlamentaris són sobirans per presentar les iniciatives que considerin oportunes i pertinents". Benach ha afirmat que la Mesa admet a tràmit les iniciatives presentades i, a partir d'aquí, "ja no hi entra més, són els grups parlamentaris els que tenen tot el protagonisme".

Els lletrats del Parlament, que també han declarat durant el judici, han assegurat que la Mesa, com a principi general, no pot controlar políticament les iniciatives parlamentàries, però han admès que el TC va canviar parcialment i progressivament la seva jurisprudència a partir del 2014. Per això, els lletrats van presentar al·legacions i van fer informes per adaptar-se a la nova realitat, intentant que l'alt tribunal no condicionés la capacitat d'iniciativa dels diputats, però, alhora, respectant els

seus advertiments. El tribunal va recollir aquest canvi jurisprudencial en una sentència de finals del 2019.

En un altre ordre de coses, la portaveu de JxCat al Congrés, Laura Borràs, ha estat citada aquesta setmana al Tribunal Suprem per presumptes irregularitats quan dirigia la Institució de les Lletres Catalanes (ILC). La diputada s'ha negat a declarar: "No col·laboraré de manera voluntària perquè no hi ha proves", ha afirmat a la sortida del tribunal, on ha estat menys de 15 minuts. La diputada ha defensat que no declararà fins que hi hagi prova pericial practicada. "Quan hi hagi aquesta evidència, declararé gustosament i seré jo qui sol·licitarà poder venir", ha dit. Borràs ha lamentat haver de defensar la seva innocència sense que s'hagin presentat evidències per provar la seva culpabilitat. "Col·laboraré sempre amb la justícia, però no col·laboraré mai amb la injustícia", ha afirmat.

El 17 de desembre passat el Suprem va obrir la causa contra Borràs seguint les actuacions del Jutjat d'Instrucció núm. 9 de Barcelona, que sostenen que entre els anys 2013 i 2017 la ILC va adjudicar 18 contractes menors per un import total de 259.863 euros de manera directa o indirecta a Isaías Herrero Florensa –també encausat–, amb qui Borràs mantenia una relació d'amistat. En un informe recent, la Sindicatura de Comptes va detectar diverses irregularitats en l'etapa de Borràs. El Suprem la investiga per prevaricació, frau a l'administració, malversació i falsedat documental.



La diputada de JxCat, Laura Borràs, amb els seus advocats a l'entrada del Suprem.



Judici de la Mesa del Parlament.

Els exmembres de la Mesa al·leguen la protecció dels drets dels diputats

La Mesa no controla les iniciatives, però el TC hauria canviat la jurisprudència

ANDREA ZAMORANO-ACN

JORDI PLAY-ACN

Espionaje Catalunya llamando a Madrid: “No hay señal”

Àngel Ferrero



La noticia de que los móviles de Torrent, Maragall y otros políticos independentistas fueron espiados ha causado indignación, pero no ha escapado a las tensiones entre ERC y JxCat

Una de espías. La publicación a comienzos de la semana pasada de la noticia, de manera simultánea en el español *El País* y el británico *The Guardian*, de que el teléfono móvil del presidente del Parlament de Catalunya, Roger Torrent, había sido objetivo el año pasado de un programa de espionaje provocó la enésima tormenta polémica. Un tópico que seguramente habrán leído en los periódicos. Sucede sin embargo que estas tormentas se producen últimamente en otro tópico: el del vaso de agua. También –y esto ya no es un tópico– que las aguas por las que navegan los barcos bajo la tormenta en el vaso de agua son, en realidad, las de un pantano que, por motivos que aquí no pueden abordarse, nadie se ha atrevido a drenar o ha podido hacerlo. Sea como fuere, a medida que pasaban los días nos enterábamos de

que los teléfonos móviles de Ernest Maragall; del conseller de Políticas Digitales y Administración Pública, Jordi Puigneró; de la exdiputada de la CUP Anna Gabriel y del director técnico del Consell per la República, Sergi Miquel, también habían sido espiados con el mismo programa de origen israelí, un *software* que utilizan entre otros los servicios secretos españoles. Tanto Torrent como Maragall han anunciado ya que se querellarán contra el exdirector del CNI Félix Sanz Roldán.

Además del ya mencionado *The Guardian*, el asunto fue recogido por otros medios internacionales, desde Alemania a Rusia. Uno de los artículos que más repercusión tuvo apareció en *Motherboard*, una cabecera especializada en nuevas tecnologías vinculada a *Vice*. Esta se puso en contacto con un extrabajador de la empresa creadora del programa y con el expresidente de la Generalitat Carles Puigdemont, quien, por correo electrónico, recordó que “España ha estado utilizando métodos autoritarios en los últimos años. En mi coche instalaron una baliza de rastreo, algo que está siendo investigado por las autoridades belgas”. Puigdemont también insistió en que “la UE no puede esperar más para actuar”.

Por nuestros pagos, *El Confidencial* dedicó un perfil a Shlaev Hulio, el fundador de NSO Group, la empresa creadora de *Pegasus*, el programa de espionaje cuyo nombre aparece en más de una decena de escándalos por espionaje, y *La Vanguardia* publicó un reportaje sobre los protocolos de seguridad de los Mossos d’Esquadra y la Agencia de Ciberseguridad de Catalunya para proteger a los miembros del Govern y el Parlament catalanes, en el que señalaba cómo “las diferencias entre los socios políticos del Govern complican en ocasiones



AL OTRO LADO DE LA LÍNEA

Pere Martí ponía en *Vilaweb* el escándalo en contexto recordando cómo añade “dudas sobre la convocatoria de la mesa de diálogo que había de hacerse este mes de julio”. Para Martí, lo ocurrido plantea “si tiene sentido o no tratar de negociar con un Gobierno que no solamente no hace propuestas, sino que mantiene la represión contra el independentismo”. Desde *El Punt Avui*, Òscar Palau veía la mesa de diálogo congelada *sine die* y anotaba que esta revelación se añade a una larga lista de agravios.

las labores preventivas”. En *El Periódico*, Antonio Franco especulaba precisamente con la posibilidad de que la operación tenga su origen no en Madrid, sino en el “pulso sin cuartel –o con cuartel en Waterloo y Barcelona– que vive la misma familia independentista catalana”.

Con todo, es en la jungla de las redes sociales donde acostumbran a encontrarse las opiniones sin refinar. Así, el conocido jurista Joan Queralt ha descrito en su cuenta de Twitter esta sucesión de noticias como un “festival de las cloacas”, y desde la Fundación Irla, Lluís Pérez Lozano acusaba a quienes expresan preocupación “por la *deriva autoritaria* de colgar un lazo amarillo en el Ayuntamiento, pero llevan 24 horas sin decir una palabra sobre el escándalo de espionaje contra políticos independentistas o alguna broma y poco más”.

Pero no todo el mundo se ha expresado con la misma diplomacia o solidaridad ha-

cia Torrent o Maragall. En *El Nacional*, por ejemplo, Bernat de Déu aseguraba que lo ocurrido era una buena noticia, “porque si fuese por su actividad política notoriamente insustancial [...] Roger Torrent nunca hubiera ocupado la primera página de un medio de comunicación internacional”. En una línea similar, y comentando una noticia de *Vilaweb* que recogía las declaraciones de Torrent a favor de “redoblar” la apuesta por el diálogo con el Estado, Valtonec se marcaba un *drive by* y vaciaba en redes sociales el cargador de su Uzi: “Ayer sale que les espían ilegalmente y hoy piden más diálogo: yo creo que son gilipollas”. Y, en respuesta a un cargo de ERC que le pedía que borrara este tuit, añadía: “No hay peor insulto a tus compañeros de viaje que hacer manitas por debajo de la mesa con el *deep state*, y más un día después de que salga que os han estado espiando ilegalmente, no se entiende y parece que os estáis riendo del pueblo”.

¿Pero realmente existe esta situación? Uno se inclina a pensar más bien que, desde Madrid, la respuesta a todas las llamadas desde Catalunya sigue siendo la misma que da el teléfono móvil cuando uno se va de excursión a la montaña: “No hay señal”.

Joan Queralt ha descrito en Twitter esta sucesión de noticias como un “festival de las cloacas”

Contingut patrocinat

El 99% de les sol·licituds de P3 i el 97% de les de 1r d'ESO obtenen una de les places demanades

Hi ha un increment de la demanda de places en centres públics, amb un 1,1% a P3 i un 0,7% a 1r d'ESO

De les 158.276 sol·licituds presentades en tot el procés de preinscripció, el 74% s'han presentat telemàticament

El 99% de les sol·licituds de P3 i el 97% de les de 1r d'ESO han obtingut una de les places sol·licitades en el procés de preinscripció per al pròxim curs 2020-2021. Quant a la plaça sol·licitada en primera opció, a P3 l'han obtingut el 94% de les sol·licituds i, a 1r d'ESO, el 92%. Aquests són els principals resultats de la preinscripció per als ensenyaments obligatoris a tot del territori, en el qual també destaca l'increment de la demanda de centres públics i l'aposta del Departament d'Educació per la preinscripció telemàtica per poder minimitzar els riscos de contagi per la covid-19.

OFERTA DE PLACES

Amb l'oferta de places en centres públics que ha realitzat el Departament d'Educació, s'ha donat resposta de manera global a la demanda total de sol·licituds de preinscripció per al pròxim curs, segons el centre sol·licitat en primer lloc. En l'oferta en centres públics, a P3, ha estat de 51.655 per 44.811 sol·licituds, i a 1r d'ESO, de 55.084 per 52.840 peticions. En els concertats, a P3 l'oferta ha estat de 24.134 places per 18.931 sol·licituds, i a 1r d'ESO, de 6.745 per 6.681.

A P3 aquest any hi ha hagut 3.844 sol·licituds menys que el curs passat i, a 1r d'ESO hi ha hagut un increment de 1.737 sol·licituds respecte al curs anterior, en la línia del creixement dels últims anys. Quant a la demanda de places en centres públics, hi ha un increment d'un 1,1% a P3 –ja hi va haver un creixement d'un 0,3% del curs 2018-2019 al 2019-2020– i d'un 0,7% a 1r d'ESO –en els dos últims cursos no hi havia hagut traspàs de demanda entre centres de diferent titularitat–. Quant a les famílies que només han sol·licitat plaça en centres públics, a P3 són el 65%, i a 1r d'ESO, el 86%;

AMB L'OFERTA DE PLACES EN CENTRES PÚBLICS QUE HA REALITZAT EL DEPARTAMENT D'EDUCACIÓ, S'HA DONAT RESPOSTA DE MANERA GLOBAL A LA DEMANDA TOTAL DE SOL·LICITUDS DE PREINSCRIPCIÓ PER AL PRÒXIM CURS



IVANKIBO

les que només han sol·licitat plaça en centres concertats han estat el 22% a P3 i el 8% a 1r d'ESO.

En relació amb els barems per a l'assignació de places, a P3, el 81% de les sol·licituds validades han obtingut els 30 punts de proximitat –domicili dins de l'àrea d'influència del centre–, i el 46%, els 40 punts per ser germans d'alumnes escolaritzats al centre. A 1r d'ESO, hi ha 48.204 alumnes que han obtingut plaça en un centre de secundària procedint d'un centre de primària adscrit, fet que suposa un 82% dels que han obtingut plaça. Un 86% dels alumnes han acreditat que el domicili habitual està en l'àrea d'influència del centre, i un 31%, tenir germans escolaritzats en el centre.

SOL·LICITUDS TELEMÀTIQUES

Enguany, per primera vegada les famílies han pogut fer la tramitació de la preins-

cripció per als ensenyaments obligatoris sense desplaçaments, amb la possibilitat de presentar la sol·licitud i la documentació per mitjans telemàtics. No obstant això, les famílies també han pogut presentar la seva sol·licitud de manera presencial en els centres educatius o en les oficines municipals d'escolarització. Sobre el total de 158.276 sol·licituds presentades, el 74% s'han presentat telemàticament.

CITA PRÈVIA

Els centres també han disposat d'una nova eina informàtica per reservar una cita prèvia, a més de la tradicional trucada telefònica, com a suport en l'organització de l'atenció a les famílies. Durant el període de preinscripció dels diversos ensenyaments, i fins ara, s'han gestionat 31.139 cites prèvies, i han utilitzat aquesta eina un total de 1.128 centres de tot Catalunya.

Manual de gestión de discrepancias

Pese a las diferencias entre PSOE y Unidas Podemos, se han aprobado importantes medidas de carácter social y legislativo en este periodo excepcional

Manuel Sánchez
Alejandro López de Miguel
MADRID

Tras más de medio año de Gobierno de coalición, se podría asegurar que el fantasma de que el Ejecutivo funcionase como dos gobiernos en uno se ha disipado. Ha habido una acción conjunta en el desarrollo del programa acordado, no se ha instaurado la bicefalia, como algunos temían, y Pedro Sánchez ha ejercido como claro presidente del Ejecutivo. También, y en general, hay buena sintonía entre los ministros de los dos partidos, y la crisis del coronavirus ha hecho esconder bajo la alfombra las diferencias, dado el enorme impacto de la pandemia. Pero, sobre todo, en estos seis meses el Gobierno ha aprendido a gestionar las discrepancias, que han sido muchas y en temas muy importantes, y que, en varios frentes, no han quedado resueltas.

Derogación de la reforma laboral

Una de las más sonadas hoy tiene que ver con la reforma laboral del PP, por cuya derogación completa apuesta Unidas Podemos, y así lo defiende el vicepresidente segundo del Gobierno, Pablo Iglesias. Sin embargo, la vicepresidenta tercera, Nadia Calviño, ha dejado muy claro que no es el momento de abordar dicha reforma y, de hecho, a día de hoy, no se han retomado las reuniones con sindicatos y patronal en el marco del diálogo social, bajo la supervisión de la ministra de Trabajo y Economía Social, Yolanda Díaz –quizás la figura del Ejecutivo que más brilla con luz propia–. El único punto de acuerdo es que se

mantiene el compromiso de derogar los aspectos más lesivos de la reforma laboral, ya plasmados en el acuerdo para formar el Gobierno de coalición.

El otro gran foco de conflicto, ahora más latente que nunca, es cómo responder políticamente a los escándalos que atenazan al rey emérito, Juan Carlos de Borbón. Unidas Podemos, una y otra vez, ha pedido una comisión de investigación en el Congreso para investigar al padre del jefe del Estado, a la que el PSOE se ha opuesto escudándose en el informe de los letrados, que consideran que prevalece la inviolabilidad que aún hoy atribuyen al emérito, una visión que choca con la interpretación que ha hecho la Fiscalía del Tribunal Supremo. Ahora, además, Unidas Podemos está cuestionando la propia Monarquía, un debate en el que el PSOE se siente muy incómodo, y en el que sus socios tienen muy claro que no está dispuesto a entrar. Y mientras Sánchez o la ministra portavoz, María Jesús Montero, trabajan para desvincular a Felipe VI de los escándalos de su padre, la formación de Iglesias ha pedido a la mesa del Congreso que reconsidere su decisión de no investigar las actividades de Juan Carlos de Borbón, con la amenaza de recurrir al Tribunal Constitucional en caso contrario.

A esto hay que sumar el frente de las políticas migratorias, donde las diferencias de las posiciones de ambos partidos son abismales. El partido morado pide la regularización de todos los migrantes que ya estaban en España durante el estado de alarma, mientras que el propio presidente lo rechaza y solo abre la puerta a regularizaciones sectoriales.

También se notan las diferencias en materia económica, y el impuesto a las grandes fortunas ha quedado de momento en el cajón, aunque para Unidas Podemos es una reivindicación fundamental.

Por si fuera poco, hay malestar en el PSOE por las posiciones de Unidas Podemos en lo que respecta a Felipe González, y a la propuesta de crear una comisión sobre los GAL; y hay enfado en Unidas Podemos con el PSOE por su intromisión en la ley de libertad sexual y por sus posiciones en materia de igualdad.

No obstante, por encima de todo ello, en estos seis meses el Gobierno ha desarrollado una intensa agenda política, con

El coronavirus ha acelerado la llegada de iniciativas como el ingreso mínimo vital

La negociación de los Presupuestos se antoja complicada y de su éxito dependerá la legislatura

toda una batería de medidas de carácter social, algunas casi inéditas en toda la etapa democrática, y cuya bandera es la aprobación del ingreso mínimo vital. Esta medida, acelerada por la crisis del coronavirus, viene para quedarse, para el regocijo de ambas partes.

Además, la apuesta por los Expedientes de Regulación Temporal de Empleo (ERTE) o la prohibición de cortar los sumi-

nistros esenciales y de desahuciar a las familias más vulnerables también han sido propuestas novedosas de este Gobierno. Y se han puesto en marcha prestaciones extraordinarias e históricas, como la que afecta a las empleadas domésticas.

De momento, el propio Pedro Sánchez reconoce que la misma crisis del coronavirus “ha soldado” al Gobierno de coalición, y no se atisba una crisis de cohabitación a medio plazo. Salvo casos contados, como el reciente gesto de la ministra de Defensa, Margarita Robles, sobre las declaraciones de Pablo Iglesias en relación al derecho a la crítica, en general todos los miembros del Ejecutivo, de ambos partidos, han salido en tromba a defender a sus socios cuando se han visto inmersos en polémicas.

Pedro Sánchez, a su vez, ha evitado pronunciarse sobre el caso Dina, dentro del macrosumario del caso Tándem contra el comisario jubilado José Manuel Villarejo Pérez, y que hoy amenaza con salpicar al vicepresidente segundo. Hasta el momento, el Ejecutivo ha dejado claro que sigue con Pablo Iglesias.

Pero la continuidad del Gobierno de coalición sigue pendiente de que haya unos nuevos presupuestos generales, y aquí la incertidumbre es considerable. Por una parte, porque el Ejecutivo ha reconocido que tiene al menos dos vías abiertas –el acuerdo con ERC o el pacto con Ciudadanos, aunque Unidas Podemos no confía en la última–, pero no tiene apoyos garantizados. La negociación para atar los apoyos a las cuentas públicas se antoja complicada, y de su éxito o fracaso dependerá la legislatura.



El presidente Pedro Sánchez y el vicepresidente segundo Pablo Iglesias.

Les Centrals **Lugares con vida**

FOTOS: LAIA ROS

Fachada y bar de la Lleialtat Santsenca. A la derecha, dos trabajadores del equipamiento trabajan con mascarilla.

La Lleialtat Santsenca, un nodo asociativo de Sants

El edificio histórico volvió a abrirse en agosto de 2017 para convertirse en un ecosistema en el que cohabitan numerosas cooperativas, asociaciones y grupos culturales

Laia Ros
BARCELONA

El coronavirus obligó a muchos espacios a cerrar para frenar el avance de la pandemia. La Lleialtat Santsenca, que acoge a numerosas asociaciones y colectivos del barrio de Sants, fue uno de ellos. Aunque su sede estuvo vacía durante los meses del confinamiento, su actividad no paró: los grupos que la habitan continuaron trabajando telemáticamente. Poco a poco, este edificio histórico vuelve a programar actividades.

El edificio de la Lleialtat Santsenca se alza en el corazón del barrio de Sants. Obra del arquitecto Josep Alemany i Juvé

—quien también ideó El Molino del Paral·lel—, se construyó originariamente en 1928 para albergar a la cooperativa de consumo del mismo nombre.

Sants era uno de los epicentros de la revolución industrial a finales del siglo XIX y principios del XX. Alrededor de las fábricas, que reunían a cada vez a más obreros, fueron naciendo grupos que buscaban defender sus derechos. Uno de ellos fue la cooperativa la Lleialtat Santsenca, fundada por 15 socios el 22 de octubre de 1891 en la calle Callao, cuando Sants todavía era un pueblo independiente de Barcelona. Según el sociólogo y cooperativista de La Ciutat Invisible Ivan Miró —autor de varios libros sobre la historia del cooperativismo en Catalunya y, especialmente, en Sants—, la cooperativa se formó a raíz de una coral obrera, conocida como el Cor de la Trompeta.

La Lleialtat Santsenca se fundó como una cooperativa de consumo. Fue una de las primeras cooperativas del barrio. Un conjunto de trabajadores y trabajadoras se unieron para conseguir alimentos a un precio más económico para los socios. Era una respuesta ante los bajos salarios de las fábricas y los altos precios de las tiendas. Con el tiempo, los objetivos de la cooperativa fueron evolucionando. Se empezaron a introducir medidas colectivas, para poder ayudar económicamente a los trabajadores que enfermaban o no podían trabajar.

La cooperativa llegó a tener suficientes recursos para poder construir su propia sede, el edificio que se encuentra actualmente en la calle Olzinelles de Sants. La planta de abajo se destinó a la tienda de alimentos y a la panadería, mientras que la planta principal acogió una cafetería,



FOTOS: LAIA ROS

Nueva vida para un edificio con historia

“Cuando empezaron las obras, el edificio estaba destrozado”, recuerda Núria Gurina, responsable de comunicación de La Lleialtat. Los trabajos de rehabilitación empezaron en 2014 y debían terminarse en 2016, pero se alargaron hasta 2017. La reforma ha respetado los elementos históricos del edificio, pero ha añadido espacios para ganar en versatilidad. La sala de actos sigue allí, presidida por el rótulo original del Bahia, para recordar las diferentes etapas históricas que ha vivido el edificio. Incluso se han conservado los azulejos originales, que pueden encontrarse en los baños del recinto.



LAIA ROS

una sala de juntas, el teatro, la secretaría, un pequeño gimnasio y la biblioteca.

Con la llegada del franquismo, la actividad de la cooperativa se vio interrumpida. En 1941 fue autorizada por la Falange, pero fue absorbida por otra cooperativa, La Flor de Maig. Finalmente, se disolvió en 1950. Más tarde, una fábrica de turrónes se instaló en el edificio, y también llegó a ser una sala de fiestas conocida como Bahia. Los vecinos del barrio todavía conocen el edificio por este nombre. En 1988 el Ayuntamiento cerró el local. Y en 2006 el edificio fue ocupado durante un tiempo, pero acabó cayendo en desuso.

Sin embargo, la crisis económica de 2008 y sus consecuencias alentaron a agrupaciones vecinales de Sants a buscar la manera de recuperar el edificio para devolverlo al barrio. Miró explica que “se buscaba una idea de barrio en el que potenciar un modelo económico que no fuera el basado en la economía global; un proyecto de barrio cooperativo”. Así nació en 2009 el Projecte Barri Cooperatiu, impulsado por La Ciutat Invisible y la Federació de Cooperatives de Catalunya, que buscaban recuperar la memoria histórica del edificio. Esta actividad condujo a la idea de recuperar el edificio para el barrio. Más adelante, unas 60 organizaciones, asociaciones y cooperativas del barrio se unieron y fundaron la Plataforma de la Lleialtat

Santsenca. Su objetivo era dar a conocer el edificio y recuperarlo para el barrio, para que las entidades y asociaciones, así como los vecinos, tuvieran una sede en la que poder desarrollar sus actividades y también reunirse. En 2011 firmaron un manifiesto para recuperar el edificio para el barrio. Ese mismo año, el Distrito de Sants-Montjuïc aprobó la compra del edificio para convertirlo en equipamiento público de gestión comunitaria. Se establecieron tres grandes ejes: cultura popular, cooperativismo y consumo responsable.

El historiador Agus Giralt, que lleva años implicado en el proyecto comunitario de la Lleialtat, explica que el proceso fue muy lento. Debido a la lentitud de las obras, la primera plataforma vecinal se fue desmovilizando, pero se creó otra. Sus integrantes investigaron varios modelos de gestión comunitaria que ya existían en Barcelona, como el del Ateneu 9 Barris, la Casa Orlandai o el Ateneu L’Harmonia, para poder desarrollar un proyecto para la Lleialtat. Por fin, tras años de reformas, el edificio de la Lleialtat volvió a inaugurarse en agosto de 2017. El edificio, de titularidad municipal, se cedió a la Coordinadora d’Entitats per a la Lleialtat Santsenca (CELS), mediante un convenio que permite que la gestión del equipamiento sea comunitaria. El convenio finaliza pronto, por lo que la CELS deberá renegociarlo con el Consistorio.

Actividad en la Lleialtat

Ivan Miró defiende la Lleialtat como “un supernodo del ecosistema cooperativo y comunitario del barrio”, una asociación que permite que estos entren en contacto y que las personas que los integran establezcan sinergias. Las entidades que forman parte de la Lleialtat Santsenca son socias del proyecto y pagan una cuota. También aquellos usuarios o vecinos que lo quieran pueden convertirse en socios. De ese modo se busca que haya más vinculación y compromiso con el proyecto. Hay una asamblea quincenal y varias comisiones para definir el proyecto y avanzar conjuntamente.

Hay más de 50 entidades y grupos vinculados actualmente con la Lleialtat, muy diversos entre ellos. Varias compañías de teatro, que residen en el espacio y son invitadas a presentar sus obras en el auditorio del edificio; grupos ecologistas; varias corales, como la coral china y la coral chilena; y otros grupos sociopolíticos, según Giralt, como Òmnium Sants o Stop Mare Mortum de Sants, entre muchos otros.

Agus Giralt también explica que la educación es uno de los puntos clave del proyecto. Por ello, cuentan con grupos como La Troca, una escuela comunitaria de formación permanente. A través del proyecto se dan clases de todo tipo, desde idiomas hasta informática o costura. La población de Sants es diversa, pero atienden espe-

cialmente a vecinos migrados, con interés en aprender castellano y catalán.

Cada grupo tiene su espacio, pero Giralt señala que no se buscaba que el equipamiento fuese “un hotel de entidades” y los socios no son los únicos que pueden hacer uso de él. Las clases, talleres, charlas o actividades están abiertas a todo el mundo. También cuentan con dos salas insonorizadas, que se alquilan a las bandas musicales para ensayar. “La gente se ha apropiado de la Lleialtat; es su casa”, explica Miró. “En un centro cívico convencional quizá se tiene más la sensación de ser un usuario, pero aquí hay una vida cotidiana”, agrega.

Los valores asociativos y de transparencia también se reflejan en cada una de las decisiones que se toman. “Tardamos un año en abrir el bar, pero la cooperativa que ahora lo gestiona, Capirota, tiene un sentido de transformación social”, explica Giralt. Capirota es una cooperativa de trabajo

Más de 50 entidades y grupos de índole social y cultural están vinculados a la Lleialtat

En el bar, la cooperativa de trabajo Capirota sirve productos caseros, ecológicos y artesanales

“Es un equipamiento vivo. Se va redefiniendo sobre la marcha”, concluye Agus Giralt

que sirve productos caseros, ecológicos y artesanales. El uso de la tecnología también es objeto de debate en la Lleialtat. “Desde el principio queríamos que los programas que se utilizasen fuesen de código abierto”, explica Giralt. Con ese fin se creó la comisión Lleialtec, que investiga qué soluciones tecnológicas “abiertas, libres y éticas”, según la organización, pueden funcionar mejor, para no depender de empresas multinacionales como, por ejemplo, Google.

Durante el confinamiento, la Lleialtat también tuvo que cerrar. Según Giralt, las entidades siguieron activas aunque teletrabajando, y desde la organización se empezó a pensar cómo la pandemia afectaría a Sants. “La Lleialtat es un edificio al servicio del barrio, si hay nuevas necesidades nos tendremos que adaptar”. “Un equipamiento de estas características se va redefiniendo sobre la marcha: es un equipamiento vivo”, concluye Giralt.

Els incendis del segle XXI podrien arrasar els Pirineus

Els experts adverteixen que l'abandonament del món rural i el canvi climàtic han fet augmentar la virulència dels focs. Demanen més prevenció, reactivar l'economia al camp i una consciència més gran dels riscos d'incendis

Maria Rubio
BARCELONA

El món científic fa dècades que adverteix del perill que corren els nostres ecosistemes amb l'emergència climàtica. Ara també sabem que l'aposta per un model socioeconòmic que dona l'esquena al medi ambient encara agreuja més una de les principals amenaces per als boscos catalans: els incendis. I no qualsevol incendi, sinó com els que en els últims temps han viscut els australians, els californians o els portuguesos, d'una virulència mai vista i que poden arribar a acabar amb el 90% d'un ecosistema. Són els anomenats incendis de sisena generació, capaços d'arrasar la muntanya de Collserola o, fins i tot, els Pirineus sencers.

Al llarg de les darreres dècades, els incendis han anat escalant de nivell segons la quantitat de combustible acumulada al territori. "La forma més gràfica d'explicar-ho és imaginar-se un camp erm. Un camp de cereals que s'abandona. Què li passa?", es pregunta Jordi Vendrell, membre de la Fundació Pau Costa, que treballa en l'àmbit de la prevenció i la investigació d'aquests fenòmens. Explica que en el moment en què la població rural va marxar del camp per instal·lar-se a la ciutat, no va quedar ningú per parer els focs a bona part del territori: "Es van començar a generar incendis amb molt de camp per recórrer". Si aquests van ser els de primera generació, després van arribar els de segona: "Amb més quantitat de combustible, amb arbustos creixent, la velocitat



Dos treballadors fan tasques de restauració després de l'incendi de la Ribera d'Ebre.

de propagació va pujar. Va ser llavors quan es va optar pels tallafocs". I després, la tercera, als anys 80 del segle passat, amb encara més intensitat: "Van començar a aparèixer arbres en aquests camps. El foc saltava de branca en branca els tallafocs".

Però amb el creixement dels boscos i una població rural a la baixa, l'acumulació de combustible seguia creixent, i la intensitat dels incendis, també. La quarta generació va arribar amb el sorgiment de les urbanitzacions: "Els bombers vam haver de canviar el focus i anar a protegir la gent". I la cinquena, en paral·lel, va arribar amb la simultaneïtat d'incendis: "Ja no podíem concentrar els recursos en un sol objectiu".

Segons aquests especialistes, el salt més crític arriba ara: "Els incendis de sisena generació són extremadament violents i impliquen ecosistemes sencers". L'alta capacitat destructiva d'aquests focs ve provocada per les grans columnes de fum que generen: "Són capaços de generar un pirocúmul, un gran núvol de fum", explica Vendrell. Aquest fum pot pujar per l'atmosfera fins a la tropopausa, on es converteix en un gran

núvol anomenat pirocumulonimbus: "Es genera un núvol grandios amb gran quantitat d'aire calent, fluids i gasos. L'atmosfera és capaç d'aguantar el pes i l'aire calent es manté en equilibri. Però quan aquest es trenca perquè es fa de nit o perquè l'incendi deixa de cremar una mica, aquest pes es desploma sobre l'incendi". Això genera un esclafit, un sistema de vent que cau fins a la superfície i que bufa radialment amb gran força i expandeix les flames: "Es poden arribar a registrar vents de més de 100 km/h sobre l'incendi. És extremadament perillós".

Els Pirineus i Collserola, en perill

Aquests incendis són una de les grans amenaces que assolen Catalunya, que ja està familiaritzada amb una gran varietat de focs per la cruïlla climàtica en què es troba: "Catalunya és una zona de transició entre el Mediterrani i l'Atlàntic. I entre l'Europa continental i el Sàhara", explica Marc Castellnou, analista en cap del Grup de Recol·lament d'Actuacions Forestals (GRAF) dels Bombers de la Generalitat. El que encara no ha arribat és aquest nou fenomen



Uns bombers van cap a la zona calenta de l'incendi de Cervià de les Garrigues, el mes de setembre passat.



JORDI MARSAL-ACN

“Els Pirineus són una illa forestal. Es podria cremar tot l'ecosistema en bloc”, diu Castellnou

de gran capacitat destructiva, però els experts afirmen que és una qüestió de temps. Per aquest motiu, el cos de Bombers s'està preparant per si algun cop hi ha de fer front, en especial a dues zones de gran risc: els Pirineus i Collserola. “Els Pirineus i, sobretot, el Prepirineu, és la regió més sensible. És una illa forestal, la primera que va ser abandonada ruralment. Es podria cremar tot l'ecosistema en un sol bloc”, explica Castellnou. L'alta acumulació de combustible, la falta de població i de ramats que netegin la zona, l'estrès pel canvi climàtic i la idoneïtat climàtica perquè es generi foc fan d'aquestes muntanyes un focus especial per als incendis de sisena generació.

L'altre punt es troba al melic de l'àrea metropolitana de Barcelona: Collserola. “S'ha protegit com si fos un decorat perquè la gent de Barcelona en pugui gaudir, però ara el bosc s'ha envellit i s'ha carregat de combustible”, explica Castellnou. L'analista d'incendis assenyala que l'homogeneïtat del bosc deixa Collserola en una situació molt delicada: “Calen diferents columnes de bosc, jove, mitjà, vell, alt, baix... Un bosc és com una societat. Si tots els seus membres tenen 65 anys, així que hi hagi un problema amb aquest perfil de persones afectarà tota la comunitat”.

Vacunar els boscos amb foc

Amb aquesta diagnosi feta, els experts creuen que la solució no passa per augmentar els recursos d'extinció, sinó per aplicar mesures preventives. “Els boscos han estat recuperant terreny durant les darreres dècades. Això no és dolent, però no s'ha fet cap gestió forestal”, explica Castellnou. Per això, una de les vies que s'està emprant és la de “vacunar els boscos” amb foc: “Fem cremes prescrites, petits incendis per cremar el combustible mitjançant els quals podem evitar un foc més gran”, explica Vendrell, que recorda que l'ús del foc és una pràctica ancestral a la península Ibèrica per gestionar els boscos.

També veuen primordial retornar la vida al territori apostant per l'economia rural. Aquest és un dels projectes de la Fundació Pau Costa, que impulsa la pagesia de la rodalia de Girona perquè els ramats netegin els boscos. Els productes ramaders que netegen els boscos tenen l'etiqueta “Ramats de foc” i demanen que la ciutadania aposti per comprar-los, però Castellnou recorda que sense una aposta pel camp més integral el problema no se solucionarà: “Cal que els polítics impulsin l'economia circular, i que facin que la vida al territori sigui possible”.

Els bombers, cansats de fer hores extres

Els bombers denuncien la quantitat d'hores extres que han hagut d'assumir per aguantar el cos, tal com diu el representant sindical de CCOO Marc Guix: “Teníem un límit de 350 hores extres a l'any que la Generalitat ha aixecat. N'hem estat fent entre 600 i 700 il·legalment”. Manté que estan estudiant portar-ho als tribunals. A més, Guix denuncia que no s'està fent la prevenció tan intensament com afirma Castellnou: “Són equips molt reduïts. A Barcelona, la fan només cinc persones”. Creu que, si crema Collserola, no hi haurà prou efectius per fer-hi front i critica que s'hagi eliminat la figura del guaita forestal: “Eren persones del territori que coneixien el terreny. Ho han substituït per càmeres que sobreposen imatges en mapes per identificar les zones”.

“Barcelona està segura: un anell agrícola la protegeix”

M. R.
BARCELONA

Marc Castellnou, cap del Grup de Recolzament d'Actuacions Forestals (GRAF), és un dels experts més reputats en matèria d'anàlisi d'incendis. Reivindica la importància d'unir el coneixement científic amb l'expertesa dels bombers per fer front als nous incendis i creu que és necessari un canvi social i econòmic per potenciar l'activitat al territori.

Com han afectat els incendis de sisena generació els entorns que han cremat fins ara?

Són els incendis més devastadors, amb impacte en vides humanes, en economia i en biodiversitat irrecuperable. La mida és immensa, bàsicament canvia l'ecosistema. Un incendi, de fet, té aquesta funció: regenerar l'ecosistema. El problema és que aquests incendis el canvien per complet. I això s'ha vist de manera molt clara a Bolívia, on el 2019 van cremar més de cinc milions d'hectàrees.

I per què els boscos catalans podrien cremar tant?

L'abandonament rural ha permès que la massa forestal a Catalunya ocupi un 70% del territori. Això no és dolent, però es necessita una gestió d'aquests boscos que no s'ha fet. El problema és que s'ha donat l'esquena al territori i no hi ha ramats que nete-



BOMBERS DE LA GENERALITAT

gin els boscos, ni conreus que en trenquin la continuïtat. Tenim sistemes molt estressats, o amb moltes plaques, com al Maresme.

Per què Barcelona s'ha d'implicar en aquesta transformació?

Barcelona paga impostos per tenir els carrers nets, no? Doncs la ciutat també ha d'entendre que està segura perquè té un anell agrícola al voltant que la protegeix davant del foc. A Califòrnia el foc va cremar ciutats.

A la serra de Collserola hi ha moltes cases dins del bosc...

Si vius dins del bosc has de saber que la casa se't pot cremar en un incendi i que l'has de defensar. S'han d'aplicar mesures d'autoprotecció, com reduir la vegetació de l'entorn, com confinar-se en cas que calgui o conèixer les vies de sortida ràpida i segura pel bosc.

Com es presenta aquesta temporada d'incendis?

Serà un any tranquil. Ha plogut moltíssim. Tot i que és un any amb una mitjana de temperatura extremadament alta. És un any d'efecte hivernacle: temperatura alta i aigua. Això farà que la vegetació creixi. I al final, això és més combustible per a anys vinents.

“L'abandonament rural ha permès que la massa forestal ocupi un 70%”

“És un any de temperatura alta i d'aigua: combustible per a anys vinents”

Una eterna carrera de obstáculos agravada por la covid-19

La pandemia ha demorado los trámites, el cierre de fronteras ha retrasado los vuelos de las 17 familias catalanas que iban a recoger a sus hijos y las solicitudes de adopción han caído durante el confinamiento



La directora del Institut Català de l'Acol·liment i l'Adopció, Agnès Russiñol, assegura que quienes optan por la adopción suelen haber intentado ser padres biológicos, con lo que "hay un sufrimiento extra".

Paula Ericsson Navarro
BARCELONA

Rosana Poza tiene 52 años y hace una década que espera ser madre. El pasado lunes, 20 de julio, tomó tres vuelos para llegar a Haití, donde hace un año y medio que su hija de siete años espera salir del orfanato, su hogar desde que tenía un mes de vida. Poza ha pasado por una larga carrera de obstáculos durante su proceso de adopción, pero la pandemia ha alargado la llegada a la meta. Cuando los países cerraron sus fronteras y vio que tendría que aguantar tres meses más, ella no se dio por vencida. "He llegado a llamar a las compañías de carga para ver si tenían vuelos que llegasen a Haití y me podía subir", reconoce a *El Quinze*.

Poza es una de las 17 familias en Catalunya que tenían que ir a buscar a sus hijos a sus países de origen antes de la llegada de la covid-19. Solo cuatro tienen vuelos asignados al cierre de esta edición. "Estadísticamente, quienes optan por la adopción han intentado ser padres biológicos, y hay un sufrimiento extra", explica la directora del Institut Català de l'Acol·liment i de l'Adopció (ICAA), Agnès Russiñol. "Llegan a las puertas cuando tienen a un niño asignado; en muchos casos ya son sus padres. Solo les falta irlos a buscar, y eso es tremendamente doloroso. Cada semana que pasa están más dolidos", lamenta.

Los procesos de adopción internacional ya eran complicados antes de la llegada del coronavirus. En primer lugar, la familia que



Una pasajera esperando delante de la zona de llegadas en el aeropuerto de Barcelona.

quiera adoptar tiene que pasar por una valoración psicosocial que determina si es idónea para ser el hogar de un menor. Pero conseguir la idoneidad no es siempre un camino cómodo. "Que hace 10 años vinieran a mi casa a ver cómo vivía yo, y si tenía la habitación preparada... Incluso es hasta cruel. Me pides que tenga una habitación lista para una criatura que va a llegar 10 años después", denuncia Poza. Además, en su caso tuvo que hacer los trámites dos veces: el proceso en Mali se anuló después de tres años de espera, ya que el país canceló las adopciones internacionales cuando acabó la guerra civil, en 2013, e inició otro en Haití. Aunque tuvo que hacer los trámites legales dos veces, ya que cada Estado tiene requisitos distintos, Poza apunta que la idoneidad se actualiza cada tres años.

Una vez se le da la idoneidad a la familia, la espera está en manos de los trámites y los países donde están los niños que serán adoptados. Y ahí es donde los factores internos y externos influyen, como la inestabilidad del país o una pandemia. Ahora bien, el recelo por parte de los Estados a re-

conocer que no pueden encargarse de sus propios menores es un punto clave en las dificultades de este trayecto. Según el director de Iniciativa Pro Infància (IPI), Santi Llena, "la adopción internacional no es una medida muy popular". "El país no tiene un interés demasiado especial en que la adopción internacional salga a la luz. Como políticos no quieren reconocer que el Estado no es capaz de dar salida local a estos niños", añade.

El caso de China

A este orgullo dañado se le suman otras causas. En China, por ejemplo, la lista de espera es de 13 años. Para el presidente de la Asociación de Familias Adoptantes de la China (AFAC), Francesc Acero, la covid-19 no ha afectado a China "por la sencilla razón de que la adopción es inexistente". Acero explica que antes la demora era de nueve meses, pero cuando se convirtió en una primera potencia industrial mundial "no quedaba bien que fuera el primer país del mundo que diera niños en adopción". La adopción de menores con necesidades



ALBERT CADANET-ACN

Se mantienen las adopciones nacionales

Mientras que se ha registrado una caída importante en las solicitudes de adopciones internacionales, las nacionales han mantenido la cifra en Catalunya. Entre enero y junio de 2019 se aceptaron 159; y en el mismo periodo de 2020 se tramitaron 134. Según el Institut d'Estadística de Catalunya, solo 63 niños fueron adoptados en 2019. "Solo hay 60 niños adoptables cada año, lo que hace que la espera sea de seis a siete años", remarca la directora del Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció, Agnès Russiñol. Aunque se frenaron varios trámites y entrevistas durante el confinamiento, Russiñol apunta que "no se paró en ningún momento la adopción de niños nacionales que nacían en los hospitales".

especiales sí se hace "de forma inmediata", pero Acero detalla que España no se caracteriza por adoptar niños con necesidades especiales, "excepto las familias homosexuales, que sí suelen hacerlo". La falta de demanda de adopciones en el país asiático ha hecho que la AFAC se haya reconvertido en una pequeña ONG que actúa como centro de acogida de niños invidentes en Huli, en la provincia de Chiamen.

Caen las solicitudes en Catalunya

"Para mí la pandemia es el colofón de un proceso de adopción larguísimo", exclama Poza. La covid-19 demoró su expediente tres meses, pero antes tuvo que enfrentarse a varias fronteras. Al inicio del proceso de Haití, calculaba que su espera iba a ser de dos a tres años, pero fue de tres años y medio hasta que le asignaron a su hija, Michelelove. Entonces, hizo un viaje en el que convivió durante una semana con la menor. De ahí regresó a Catalunya para realizar el trámite judicial, en el cual se finaliza la adopción plena y el menor sale con el apellido de la madre adoptiva. "Lo normal es que dure de seis a ocho meses. En mi caso duró año y medio. En noviembre tendría que haber ido a buscarla", remarca.

El retraso se acentuó por la renovación del pasaporte —que tardó tres meses en vez de uno— y por la situación de Haití, que a finales del 2019 estaba muy inestable a nivel económico y social. "Se ha demorado todo ocho meses más", afirma. Todo esto teniendo en cuenta que ella ya había ido a visitar a su hija hace un año y medio. Y llega 2020 y, con él, el coronavirus. "Yo ya estaba viendo que el mundo se iba a cerrar, así que pedí que alguien me hiciera un salvoconducto para poder traerla antes de que acabara el trámite del pasaporte", explica. Pero no pudo. En medio del confinamiento, tramitan su pasaporte. Cuando lo tiene lo intenta todo: vuelos de carga, de repatriados, humanitarios, llamadas a la Haya... Mueve cielo y tierra para poder ir a buscar a su hija cuanto antes. Pero hasta que no se abren los vuelos comerciales no puede ir hasta el país caribeño. "Es un proceso larguísimo y cruel, sobre todo para la niña. ¿Ella piensa que yo he desaparecido? ¿Cree que ya no tiene la oportunidad de tener una familia? Lleva un año y medio sin verme", lamenta.

Poza no ha tirado la toalla en cinco años y ha luchado hasta el final para ir a buscar a su hija, con un test PCR de menos de 72 horas para poder entrar a Haití. Si todo va como es debido, este 25 de julio tendrían que estar las dos en suelo catalán. Ahora bien, ¿las demoras adicionales provocadas por la covid-19 afectarán a las solicitudes de adopción internacional en Catalunya? Russiñol detalla que durante el periodo de enero a junio de 2019 hubo 134 solicitudes de adopción internacional en Catalunya, mientras que en 2020 esta cifra baja hasta

"Llamé a compañías de carga para ver si tenían vuelos a Haití y me podía subir", dice una madre

Hay 17 familias en Catalunya que tenían que ir a buscar a sus hijos antes de la covid-19

Santi Llena: "No quieren reconocer que el Estado no es capaz de dar salida local a los niños"

59. Ha habido un incremento durante junio, ya que hasta mayo había solo 38 familias solicitantes. Pese a la caída de solicitudes internacionales, Russiñol y Llena aseguran que durante el confinamiento han recibido varias consultas para empezar un proceso de adopción.

Retos burocráticos

Cada país es un mundo, y su forma de gestionar la pandemia tiene un efecto dominó que llega hasta las familias que llevan esperando adoptar durante años. La ficha más cercana, Catalunya, se adaptó a las medidas dictadas por las autoridades sanitarias. Antes de entrar en las fases, se intentó hacer los máximos trámites posibles de forma telemática, pero había partes —como las visitas domiciliarias— que tenían que ser presenciales. Durante la fase 1 se reactivaron las entrevistas presenciales que fueran impres-

cindibles, en la fase 2 se realizaron todo tipo de entrevistas y en la fase 3 se reactivaron las sesiones informativas para las familias.

Las tramitaciones se ralentizaron. "Hemos tenido problemas a la hora de legalizar los documentos originales, que tienen que ir de forma física al país del menor, ya que los ministerios o están cerrados o dan plazos larguísimos para ponerte un sello", lamenta Llena. Se tarda aproximadamente un mes en legalizar un expediente, pero en los ministerios españoles hay una atención presencial con unos horarios muy concretos. "Eso duplica la espera normal", destaca. Por suerte, eso no pone en riesgo el proceso de adopción.

Política y salud

Más allá de los ministerios españoles, la covid-19 ha traído otros factores relacionados con la política y la salud que ponen a cada país es una situación muy particular. Llena apunta al caso de Colombia, que ha gestionado "bastante bien" la pandemia, y está rodeada de Perú o Venezuela, los cuales no han seguido su ejemplo. Abrir fronteras sería poner en riesgo a la población, pero hacerlo de forma selectiva molestaría a sus vecinos del norte. "¿Abrirían fronteras para familias europeas pero no para familias estadounidenses?", cuestiona Llena.

Vietnam se encuentra en una situación similar, mientras que Bulgaria ha sido de los países que han facilitado más las adopciones. Por otro lado, Poza añade que el Gobierno español ha cancelado la adopción de menores en Rusia y Haití porque alegan "inseguridad en los procesos". Por suerte, esta medida no afecta a los expedientes presentados, pero Poza asegura que Haití es un país que "necesita la adopción internacional porque no puede asumir a los niños huérfanos que hay".



FOTO CEDIDA POR ROSANA POZA

Rosana Poza con su hija Michelelove en Haití en 2018.

La luna de miel real, fuera de la Ley de Transparencia

La Secretaría General de Presidencia rechaza proporcionar datos sobre el cuestionado viaje de los entonces príncipes en 2004

Danilo Albin
BILBAO

La transparencia de la Casa Real tiene sus límites. Así lo ha dejado claro la Secretaría General de Presidencia del Gobierno en una respuesta remitida a *Público* en relación a una petición de información sobre los gastos derivados de la luna de miel de los reyes, formulada precisamente de forma oficial vía Ley de Transparencia. El Ejecutivo ha inadmitido a trámite la solicitud de este periódico.

El escándalo saltó el pasado 21 de junio. Ese día, el diario británico *The Telegraph* reveló que el empresario Josep Cusí, amigo de Juan Carlos I, había pagado 269.000 de los 467.000 dólares que costó el viaje de Letizia Ortiz y Felipe de Borbón tras contraer matrimonio en 2004. El resto fue abonado por el ahora rey emérito, según ese mismo periódico.

En la crónica figuraban detalles sobre los países visitados por los entonces príncipes, que se registraban bajo el seudónimo de “señor y señora Smith”. Jordania, Camboya, Fiyi, Samoa, Estados Unidos y México fueron los países visitados durante aquella luna de miel.

Solicitud oficial de información

The Telegraph contó entonces que la Casa Real no había querido realizar declaraciones—ni aclaraciones—sobre este asunto. Al día siguiente, *Público* registró una solicitud oficial de información a través del portal de Transparencia de la Administración General del Estado. En concreto, este periódico formuló una petición de datos sobre “el viaje de luna de miel” de Letizia Ortiz y Felipe de Borbón “tras contraer matrimonio”. En la solicitud formal, *Público* requi-

rió los “gastos detallados de la luna de miel”, así como información sobre “cómo fueron cubiertos esos gastos” y el trayecto realizado por los recién casados. Tal como establece la Ley de Transparencia, la Administración tenía un mes de plazo para responder a esta solicitud.

Inadmitida a trámite

La resolución llegó el día 20 de julio a última hora de la tarde y provenía de la Secretaría General de la Presidencia del Gobierno, encargada, según esa misma ley, de “tramitar el procedimiento mediante el que se solicite el acceso a la información que obre en poder de la Casa de Su Majestad el Rey”. En este caso, el trámite se ha cerrado sin responder a la información requerida.

Según consta en este documento, el Gobierno ha decidido “inadmitir a trámite” esta solicitud, argumentando que la cuestión planteada sobre los gastos de la luna de miel “no se encuentra dentro del ámbito subjetivo ni objetivo de aplicación” de la Ley de Transparencia. Señala que, según esa norma, la Casa Real debe informar sobre las actividades “sujetas a Derecho Administrativo”. La secretaria general de Presidencia cita en concreto la “información institucional, organizativa y de planifica-

ción”, así como aquella “de relevancia jurídica” o también “económica, presupuestaria y estadística”. Subraya además que la ley obliga a la Casa Real a “proporcionar información en respuesta a solicitudes de acceso sobre personal, administración y gestión patrimonial”, aspectos en los que tampoco sitúa los gastos de la luna de miel.

‘The Telegraph’ reveló que el empresario Josep Cusí había pagado 269.000 euros del viaje

‘Público’ requirió los gastos de la luna de miel e información sobre cómo fueron cubiertos

El Gobierno ha decidido “inadmitir el trámite” porque escapa a los límites de la normativa



Felipe de Borbón y Letizia Ortiz en su reciente visita al monasterio de Poblet.

Protestas en Poblet contra la visita del rey

Cientos de personas se concentraron el lunes por la mañana en L'Espluga de Francolí siguiendo la consigna de organizaciones independentistas como Òmnium y la ANC para protestar contra la visita del rey Felipe VI a Catalunya. Los Mossos detuvieron la marcha que se dirigía al monasterio de Poblet, en la comarca de la Conca de Barberà, donde estaba prevista la visita del monarca. Los agentes cargaron contra algunos manifestantes y detuvieron a uno de los asistentes, Toni Cartanyà, secretario del alcalde de Montblanc, Josep Andreu. Cartanyà quedó en libertad con cargos de desórdenes públicos, robo y atentado contra la autoridad. Según fuentes de la alcaldía, el Ayuntamiento estudia querellarse contra los Mossos por la actuación policial.

Felipe VI y Letizia fueron recibidos en Poblet por el padre abad, Octavi Vilà, y el prior, Rafael Barrué. Los monarcas visitaron el claustro y la iglesia y se reunieron con 18 de los 25 monjes—según fuentes del Gobierno consultadas por la ACN, el resto estaban enfermos—. En el exterior, los manifestantes intentaron avanzar hacia el monasterio por los viñedos que rodean el monasterio.

Poblet ha sido al final la única ubicación que ha visitado el monarca en su estancia en Catalunya en la gira que desarrolla por el Estado.

El rechazo a la monarquía también se dejó notar en otros puntos del país. A primera hora, la quema de objetos en la zona de vías provocó una avería en la catenaria de Adif que afectó a la circulación del AVE entre Figueras y Girona. El sabotaje fue atribuido a las protestas contra la visita del rey. **PÚBLIC**



Exposició
del 23 de juliol
al 23 de setembre

7,5 MILLIONS DE MIRADES



PALAU ROBERT
Passeig de Gràcia, 107
08008 Barcelona
Tel. 932 388 091

palaurobert.gencat.cat

Segueix-nos a:



Generalitat
de Catalunya



7,5 Milions
de futurs

TESTIMONI FOTOGRÀFIC DEL LITORAL CATALÀ DE LA POSTGUERRA

EL MUSEU MARÍTIM TREBALLA PER CONSERVAR I MOSTRAR AL PÚBLIC LES FOTOGRAFIES ANTIGUES DEL PORT DE BARCELONA RESCATADES D'UN CONTENIDOR I ADQUIRIDES GRÀCIES A LA DIPUTACIÓ DE BARCELONA

Judith Vives
BARCELONA

Durant molts anys van ser imatges anònimes. S'hi pot veure el port de Barcelona, el litoral de pobles de la costa catalana i algunes zones de l'interior de Catalunya durant la postguerra. Mostren la gent, els costums i els paisatges d'una època relativament poc retratada, perquè pocs anys després de la Guerra Civil eren poques les persones que es podien permetre el luxe de comprar materials fotogràfics. Ara són el tresor ocult que un bon dia, el 2005, el col·leccionista Toni Amengual va rescatar d'un contenidor de Palma de Mallorca.

Dins una capsula de sabates, Amengual va trobar prop de 4.000 negatius que, durant 15 anys, s'ha dedicat a conservar, a documentar i a digitalitzar-ne una part. De

tant en tant, ho mostrava i ho compartia amb altres aficionats a la fotografia. Fins que fa unes setmanes algunes d'aquestes imatges van arribar a les xarxes socials, i es va produir la màgia: es va poder posar nom al seu autor, el fotògraf amateur Joaquín Tusquets de Cabirol.

Una investigació duta a terme pel periodista d'*El País* Cristian Segura va permetre confirmar el nom de l'autor d'aquestes imatges singulars, que representen un llegat "de gran valor patrimonial tant per la temàtica, la qualitat, l'estat de conservació i perquè són d'una època de la qual el Museu té pocs testimonis gràfics d'aquestes característiques", explica Sílvia Dahl, la conservadora de col·leccions fotogràfiques del Museu Marítim de Barcelona.

Joaquín Tusquets de Cabirol era un fotògraf aficionat "amb molt bon domini de la tècnica i molt bon ull", descriu Dahl. Nasqué el 1904, va fer fortuna com a copropietari d'una fàbrica de química industrial, fet que li va permetre portar una vida benestant i dedicar-se a aficions com la fotografia. Les mateixes característiques del material demostren que Tusquets feia servir un format semiprofessional, però que tenia una gran habilitat tècnica i plasmava una acurada composició artística, que fan més valuoses les imatges. "Només veient els negatius ja detectes que les fotos tenen un valor", explica Dahl.

Ara, aquest patrimoni fotogràfic deixat per Tusquets passarà a formar part del fons del Museu Marítim, gràcies a l'aportació de la Diputació de Barcelona, que n'ha finançat l'adquisició per un import de 15.000 euros. De fet, el Museu ja va



mostrar el seu interès per adquirir les imatges relacionades amb el port i la costa de Barcelona l'any 2018, però en aquell moment no es va poder fer front a la inversió per manca de recursos. Ara, una aportació extraordinària acordada amb la Diputació de Barcelona ho ha fet possible.

Un retrat de dues dècades

Les fotografies, que van ser fetes entre el 1942 i el 1959, mostren detalls del port de Barcelona, espais litorals de pobles de la costa catalana com ara Montgat, Castelldefels o Sitges, i també algunes de l'interior de Catalunya. S'hi poden veure escenes quotidianes als molls i als espais de treball del port, i retrats d'embarcacions, espais públics, zones d'esbarjo i platges, entre altres detalls. "Són unes fotos molt maques, que retraten la part més amable dels pescadors treballant, la gent passejant... No mos-

Sílvia Dahl: "Tenen molt valor per la temàtica, la qualitat, l'estat de conservació i l'època"

Les imatges retraten espais que han canviat molt i ajudaran a entendre la postguerra

Quan la col·lecció estigui catalogada es posarà a disposició del públic per consultar-la en línia



Un retrat de dues dècades del litoral

- ❶ Un grup d'homes observen un pintor al Moll d'Espanya.
- ❷ Gent passejant pel Moll de Barcelona.
- ❸ Una estructura a la platja de Castelldefels.
- ❹ Pailebot de tres pals al port de Barcelona.

FOTOS: JOAQUIN TUSQUETS-
MUSEU MARÍTIM DE BARCELONA

tren la part més dura i la misèria de la postguerra, sinó que tenen una mirada més romàntica", valora Dahl, que destaca el valor estètic d'unes fotografies fetes per algú que "va saber trobar la bellesa en una situació molt dura i complicada".

A les fotografies de Tusquets s'hi poden veure tipus d'embarcacions que ja no existeixen, com ara motovelers o pailebots. També s'hi observen les grues del port i les feines que s'hi feien, la gent i la roba que portaven. Entre les fotografies, Sílvia Dahl en destaca una que mostra un veler al dic sec del port, en la qual es veuen els treballadors netejant l'embarcació, i que presenta una composició molt acurada.

Però, sobretot, el més important és "que les imatges retraten espais que han canviat molt" i que ajudaran a entendre els canvis que es van produir durant la postguerra a Catalunya. "Tenim molt poc ma-

terial d'aquests anys, dels anys 40, i és difícil de trobar", remarca la conservadora, que celebra que aquesta col·lecció "ajudarà a documentar com era el país, i sobretot la zona del port, en aquella època".

Conservar i exposar

El Museu Marítim de Barcelona ha rebut prop de 4.000 negatius, una part dels quals ja van ser digitalitzats pel mateix Toni Amengual. Després de fer un primer inventari, el següent pas consisteix a canviar el material de conservació d'aquests negatius per garantir-ne el bon estat i prosseguir amb la digitalització i la catalogació, explica la conservadora de les col·leccions fotogràfiques del museu.

El Museu Marítim de Barcelona té previst mostrar aquestes imatges al públic en general amb una exposició que tindrà lloc a la tardor i que se centrarà en les fotogra-

fies del port de Barcelona durant la postguerra. Més endavant, un cop la col·lecció estigui catalogada, es posarà a disposició del públic per consultar-la en línia.

En aquest sentit, Sílvia Dahl destaca el paper d'institucions com el Museu Marítim, "que donen un valor patrimonial i històric" a col·leccions com aquesta i eviten que "es converteixin en un objecte de mercat". "Aquest cas és una mostra més del paper del Museu Marítim com a garant de la gestió i conservació del nostre patrimoni documental en un àmbit que ens defineix com a país, com és la cultura del mar", apunta per la seva banda el diputat de Cultura de la Diputació de Barcelona i president delegat del consorci del Museu, Joan Carles Garcia Cañizares. "Aquesta adquisició ampliarà el discurs del Museu sobre la història marítima del nostre país i serà accessible a la ciutadania a través dels seus

arxius i exposicions", celebra també Cañizares. En termes similars s'expressa la directora del Museu Marítim, Elvira Mata: "Aquesta adquisició reconeix el paper fonamental i de referència que duem a terme des del Museu en la preservació del patrimoni i la cultura marítima".

En l'actualitat, el Museu Marítim de Barcelona gestiona una col·lecció de 430.100 registres de temàtica marítima, que inclou una col·lecció de fotografies i audiovisuals de 350.000 registres, el fons de patrimoni moble –més de 8.000 registres–, els fons històrics (40.800 registres), la col·lecció de cartografia (2.800 registres), la col·lecció de plànols (300 registres) i la col·lecció bibliogràfica (28.200 volums). Tot aquest patrimoni contribueix a explicar i a fer entendre el passat, el present i el futur de la cultura marítima i, en especial, de la Mediterrània.

Cultura Aniversario

60 AÑOS: ¡LARGA VIDA AL JAMBOREE!

LA MÍTICA CAVA DE JAZZ CUMPLE 60 AÑOS. PARA FIGURAS INTERNACIONALES COM LOU BENNETT O BILL COLEMAN FUE UN ESCENARIO DE PARADA OBLIGATORIA, Y AHORA, A PESAR DE LA PANDEMIA, SIGUE HACIENDO HISTORIA

Lidia Penelo
BARCELONA

Bajar las escaleras del Jamboree conduce a una dimensión donde los elementos que nos hacen tener los pies en el suelo se vuelven variables líquidas. Un poco como ocurre con *Twin Peaks*. El jazz y la mítica serie de David Lynch pueden gustar o no, pero una de las cosas que ha conseguido el sótano más mítico de Barcelona, después de 60 años de promover conciertos, es seguir engordando la categoría de leyenda. Este 2020 la sala cumple seis décadas y el aniversario debía celebrarse con conciertos especiales y mucha diversión, pero con la pandemia de este virus que ha colonizado el mundo los festejos serán más modestos. Con todo, el Jamboree sigue haciendo historia. El pasado 28 de mayo, con la fase 1 recién estrenada en la capital catalana, la sala ofreció un concierto de la Clarence Bekker Band para 30 personas. Uno de los primeros recitales con público de este mundo abatido por el coronavirus.

“La gente estaba emocionadísima, todo el mundo tenía muchas ganas y fue todo muy emotivo. Estaba prohibido servir copas, estaba prohibido bailar, pero me confieso culpable, ¡la gente se puso a bailar y yo no lo paré! Desde que abrió es la primera vez que el Jamboree ha estado más de dos meses sin actuaciones. Y, a pesar de todo, se están haciendo conciertos muy bonitos. Para celebrar los 60 años queríamos hacer actuaciones en la plaza durante todo el mes de agosto, queríamos montar un concierto en el Liceu y luego hacer discoteca en el Foyer, pero... el coronavirus nos ha hecho anular cosas. Esperamos que en septiembre alguna traca bonita lanzaremos”, explica Joan Mas, propietario de la sala.

Joan Mas se aficionó al jazz porque su padre lo llevó a La Cova del Drac. Allí se encontró con una actuación de Lou Bennett y quedó impresionado —dice que porque era el primer negro que veía en su vida, pero sobre todo por su manera de tocar—. Desde entonces le siguió de cerca. “Recuerdo su



Clarence Bekker en el primer concierto con público del Jamboree en la desescalada.

última actuación en el Jamboree, donde tocaba desde los años 60. Ya sufría un enfisema pulmonar y actuó con oxígeno, pero fue un bolo muy emocionante. De eso hace ya 22 años”, rememora Joan Mas.

Música en directo cada día

A pesar de las incertidumbres, la programación de la sala para este verano dejaba el pabellón alto. El Jamboree ha acogido actuaciones del festival Grec, como la de Carlos Sarduy. En el pase de las 22 horas del pasado 4 de julio, el aforo estaba lleno —tanto como lo permite la situación actual— y la barra, abierta. También se detectaba alguna mala mirada cuando alguien se acercaba a los demás más de la cuenta. En el ambiente había más seriedad de lo habitual hasta que en el escenario apareció Sarduy. Tras su “¿Cómo están familia? ¡Me alegra que hayan venido a disfrutar de la

música, que ya teníamos ganas!”, los aplausos lo cambiaron todo. Entre la oscuridad de la sala y el sonido vital de Sarduy, cerrando los ojos unos segundos y flotando con su música, olvidarse de los horrores de la pandemia fue posible —la potencia de los buenos trompetas es poderosa e incluso balsámica—. Entre los asistentes, muchos habituales, como Paco de Sitges, que suele visitar el Jamboree una vez al mes y luego salir a cenar; o Eduard, que venía de Arenys de Mar y hace muchos años que pisa la sala. “Este es el primer concierto, Sarduy toca muy bien y tiene un disco, *Luz*, que es espléndido!”, apuntaba con las ganas de jazz chispeando en los ojos.

Pero no todos eran habituales. Para una pareja de Sabadell era el primer concierto después del confinamiento: “No venimos mucho, pero nos gusta el jazz y teníamos ganas de salir”. Y ahora, a pesar de las cir-



En los 60, combinaba actuaciones internacionales con las de músicos locales, como Francisco Miralles, Enric Ponsa o Tete Montoliu, en la foto.



El pianista Tete Montoliu en la puerta del Jamboree antes de una actuación, en los años sesenta. A la derecha, un concierto de Lou Bennett.

cunstancias, el grupo Mas i Mas sigue defendiendo que la cultura es segura y que cerrar los equipamientos culturales es un error. Pero desde el 18 de julio se han visto obligados a cancelar las actuaciones.

Una sala con historia

Todo comienza cuando en 1960 el Bar Brindis, ubicado en el número 17 de la Plaza Real, se reconvirtió en una cava de jazz. Los artífices fueron Joan Rossell y la gente del Jubilee Jazz Club. La idea del nombre surgió del crítico de jazz Javier Coma: *jamboree* significa “reunión de tribus” en zulú. Hasta 1968 el Jamboree era un escenario de parada obligada durante las giras internacionales de grandes estrellas, y ha acogido las actuaciones de Bill Coleman, Chet Baker, Art Farmer, Lou Bennett o Dexter Gordon, entre otros. Y si en 1966 Ella Fitzgerald y Duke Ellington actuaron en el Palau de la Música fue por iniciativa de la gente del Jamboree. Ya en aquella época, el mítico sótano combinaba las actuaciones internacionales con las de músicos catalanes, como Francisco Miralles, Enric Ponsa, Pere Farré o el mismo Tete Montoliu.

El grupo Mas i Mas –que ya gestionaba y programaba conciertos en La Boîte– se quedó el Jamboree en 1993, y decidió seguir con la filosofía de la primera época de la sala, cuando la sesión de jazz se acababa

El virus ha obligado a anular algunos de los conciertos para celebrar los 60 años de la sala

El nombre del Jamboree, surgido del crítico Javier Coma, significa “reunión de tribus” en zulú

con una de baile. Así que los hermanos Mas pusieron en marcha los ya tradicionales dos pases diarios y una sesión de DJ para cerrar la noche. En los 90, el Jamboree seguía abierto a la oferta internacional, pero sobre todo se puso al servicio de los músicos que pasaban por la ciudad, fueran catalanes o de Nueva York, como Brad Mehldau –que decidió grabar en la sala el álbum *New York-Barcelona Crossing*–, Perico Sambeat, Albert Bover, Avishai Cohen, Horacio Fumero o Jesse Davis, entre muchos otros –la cronista tiene sus manías.

Pero el espíritu inquieto de la sala provocó más cosas, y los domingos se dedicaron al blues y llegaron las *WTF!*, unas sesiones donde cada lunes, en el escenario del Jamboree, se mezclaban intérpretes de

jazz con artistas de hip-hop, música electrónica, groove... Dirigidas por Aurelio Santos, aquellas noches hicieron acumular mucho sueño a los presentes, pero sobre todo pusieron en escena a decenas de músicos que se han ganado un nombre en la escena del jazz, como Llibert Fortuny, Marc Ayza o Raynald Colom. “En el Jamboree es donde aprendí a tocar, donde aprendí a controlar el hip-hop gracias a las sesiones de Aurelio Santos de los lunes. En el Jamboree he creado muchos proyectos y tengo muchos recuerdos”, comenta el trompetista Raynald Colom.

A lo largo de los años se han sucedido diferentes programadores, como Pierre Bchet o Pere Pons, que se hizo cargo en 2013. El libro *El caso Jamboree*, de Pere Pons, permite zambullirse en él y recoge un montón de testigos, como el del contrabajista Horacio Fumero, que considera que la sala “mantiene el espíritu *underground*, literal por tratarse de un sótano, y figurado por su apuesta por la música de minorías, y concede el calor natural que reclama el espíritu del jazz. Más no se puede pedir de un club que es historia viva como el Jamboree”. Ojalá que bajar las escaleras del Jamboree sea posible durante muchos años más. Y así volverse “como un pájaro que migra o emigra o inmigra o transmigra, salta barreras, burla aduanas, algo que corre y se difunde”, por decirlo con palabras de Julio Cortázar.



Gloria Stewart i Pere Farré

Durante años, el pianista Pere Farré fue el pianista habitual del Jamboree y acompañaba cada noche a la cantante Gloria Stewart. Farré la recuerda simpática y elegante y, sobre todo, aquel *My funny Valentine* que la hacía llorar cada vez que lo cantaba. Corría 1962 cuando la carrera de la vocalista quedó truncada por un crimen en la calle Aragón en el que se vio implicada. Antes de la pandemia del coronavirus, las noches de los martes y los jueves Farré tocaba en el restaurante Il Giardinetto.



Cultura Agenda



Una escena de la pel·lícula 'Tunguska Butterfly'.

Nits amb una trentena de films orientals a Vic

Judith Vives

El Festival Nits de Cinema Oriental de Vic arriba a la seva 17a edició amb voluntat de mantenir la seva identitat i apostar pel millor cinema fet a Àsia. Des del 23 fins al 26 de juliol, es podran veure 31 films produïts a la Xina, el Japó, Hong Kong, Tailàndia, Taiwan, Corea del Sud, l'Índia i el Nepal. A superproduccions com *Ip Man 4: el final*, s'hi sumaran obres més d'autor i alguns curtmetratges. La temàtica dels films serà molt variada i per a tots els públics. S'hi podran trobar comèdies, animes, terror, drames, thrillers o films d'acció.

Del Japó es podran veure, entre d'altres, el film *Crazy Samurai Musashi*, que serà una estrena mundial, i *Hydra*, un homenatge modern als *yakuza*. El premi honorífic 2020 és per a l'actiu Asami, que l'any passat va anunciar que es retirava de les pantalles per emprendre nous camins professionals. Després de 150 pel·lícules, al festival s'hi podrà veure el seu comiat cinematogràfic, *Tunguska Butterfly*, un revers femení de *Leon, el professional*, amb una història centrada en l'amistat d'una nena i una assassina a sou que busca la redempció.

De Tailàndia arriba *Friend Zone*, una comèdia romàntica esbojarrada, o *SisterS*, de Prachya Pinkaew, autor de la cèlebre *Ong Bak*. De la Xina –un país amb gran presència al certamen– es podrà veure *The Enchanting Phantom*, el remake oficial de la mítica *A Chinese Ghost Story*; el nou *Fist*

of Legend, la preqüela del film homònim protagonitzat per Jet Li; o *Monty Python 2*, un film en què una pitó gegant busca venjança contra un empresari i el seu fill per un seguit d'accions delictives. Pel que fa al cinema d'autor, es projectarà *Changfeng town*, de la jove directora Wang Jing. La programació es completa amb dues produccions indies, el western *Sonchirya* i el film *Action*. De Taiwan arriba el drama *Because of you* i de Corea del Sud es presenta la història de fantasmes *The Closet*.

Com cada any, la franja matinal està dedicada als més petits. La programació infantil inclou el film d'animació *The legend of Hei*, *Yatsurugi 9* i *Promare*, un anime innovador amb una gran allau d'inventiva. També es projectarà un altre anime, *Psychopass*, i la versió xinesa de *Mulan*. A banda de llargmetratges, la programació infantil del certamen es completarà amb tres curts.

Com és habitual, a més de les pel·lícules també es faran una vintena d'activitats vinculades amb l'Àsia, abans de començar el festival. S'han organitzat tres nits temàtiques a la Bassa dels Hermanos, que inclouen sopars, espectacles de música i dansa, exhibicions d'arts marcial i pel·lícules. El festival compta amb la implicació de més de 30 entitats de Vic i Osona, pertanyents en gran part a les diverses comunitats asiàtiques del territori.

DATA Del 23 al 26 de juliol
LLOC C. Vigatà i Bassa Hermanos (Vic)
PREU De 5 € a 12 €

Cançó d'autor i swing al Festival Roca Foradada

Torredembarra acull, fins al 22 d'agost, la dotzena edició del Festival Roca Foradada, amb una programació que va arrencar el 18 de juliol amb el tradicional concert d'havaneres a càrrec del grup Port Bo, i que continuarà durant les pròximes setmanes amb diverses propostes de cançó d'autor, pop metafísic i swing. Enguany, el festival aposta per un referent de l'escena musical femenina com és Maika Makovski, que actuarà l'1 d'agost, i dos músics potents com són Roger Mas (26 de juliol) i Ferran Palau (14 d'agost). Tancarà el festival el quartet de Barcelona The Swing Cats, liderat per Saphie Wells, un concert del més pur swing a l'estil dels anys 30 i 40. Serà el 22 d'agost.

El festival Roca Foradada d'aquest any estarà marcat per la crisi sanitària de la covid-19, i per això tots els concerts es faran al recinte de la Roca Foradada, al port de Torredembarra, per poder garantir un control d'aforament, que s'ha reduït a 200 entrades per concert, que a més seran numerades. El Festival Roca Foradada està organitzat per la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Torredembarra amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, de la Diputació de Tarragona i Port Torredembarra.

DATA Fins al 22 d'agost
LLOC Port de Torredembarra
PREU 6 €



Roger Mas actuarà el 26 de juliol al Festival Roca Foradada.

Vetllades d'estiu a Montblanc

El cicle Nits d'Estiu a Montblanc proposa set vetllades amb espectacles de música, teatre, literatura i cinema per a totes les edats. El programa arrenca el dijous 30 amb un espectacle d'hipnosis a càrrec de Toni Pons i seguirà els dijous d'agost amb un concert de la Cobla Maricel, les acrobàcies aèries i el teatre de La Troupe del Trape i el monòleg a càrrec d'Eloi Güell.

DATA Fins al 20 d'agost
LLOC Diferents espais (Montblanc)
PREU Gratuït (amb invitació)

Girona aposta per la cultura de km 0

La dotzena edició del Tempo de Girona ha suprimit enguany els concerts de pagament i ha apostat per la fórmula d'èxit dels darrers anys: música de km 0 sota les estrelles, gastronomia local, llibres amb Martí Gironell i un espai ple de màgia al passeig Arqueològic. Fins al 15 d'agost hi haurà una trentena de propostes: vermouths, concerts i l'espai Tempo Llibres.

DATA Fins al 15 d'agost
LLOC Passeig Arqueològic (Girona)
PREU Gratuït

‘Joc d’infants’, nova mostra a La Capella

La Capella acull fins al 27 de setembre l'exposició de Lola Lasurt *Joc d'infants*, una mostra que parteix de la que Joan Miró va inaugurar, en aquest mateix espai, l'any 1968, i que va ser la primera d'art contemporani presentada a La Capella. A través d'una sèrie de pintures, fotografies, vídeos i ceràmiques, Lasurt aborda l'agitació sociopolítica de finals dels anys 60, tot apropiant-se d'imatges relacionades amb la infantesa i publicades a la premsa de l'època.

DATA Fins al 27 de setembre
LLOC La Capella (Barcelona)
PREU Gratuït

Microteatre en espais alternatius

El Club Tennis La Llobera de Cabrils serà, els dies 24 i 25 d'aquest mes de juliol, l'escenari de les *MicroSensacions Teatrals*, unes sessions de petites peces teatrals fetes per gaudir a l'aire lliure. Durant la sessió es proposaran tres obres de microteatre de 15 minuts, representades davant d'un màxim de 20 persones i ubicades en espais alternatius, com ara una pista de pàdel. Els espectadors poden triar veure un, dos o els tres espectacles de cadascuna de les sessions.

DATA 24 i 25 de juliol
LLOC Tennis La Llobera (Cabrils)
PREU De 5 € a 13 €

Martorell fa un PAS endavant i es llança a la piscina

Martorell acull la setena edició del PAS (Pont a les Arts Sonores), un festival musical d'estiu amb una proposta variada i per a tots els gustos. El certamen ha modificat les seves dates i els espais, i se celebrarà el darrer cap de setmana de juliol i els dos primers d'agost a la Piscina d'Estiu. Caldrà fer reserva prèvia per controlar l'aforament màxim, que serà de 500 persones per sessió. El festival arrenca divendres 25 amb el concert de Melodi Gimard, que es repetirà el dissabte

25. El darrer cap de setmana de juliol serà el torn de Patáx, mentre que els dies 7 i 8 d'agost pujarà a l'escenari Meritxell Neddermann. A més, en aquesta edició es consolida l'espai dirigit als més petits, el Petit PAS, que oferirà els concerts de Marc Parrot amb la il·lustradora Eva Armisen (1 d'agost) i de La Belluga (8 d'agost).

DATA Fins al 8 d'agost
LLOC Diversos espais de Martorell
PREU Gratuït (amb reserva prèvia)

La Blueproject Foundation presenta Cristina Mejías

Cristina Mejías és la segona artista resident de la Blueproject Foundation que exposarà aquest any al centre que tenen al Born. Fins al 4 d'octubre s'hi podrà veure el seu projecte *You can't leave fingerprints on stone* [No podeu deixar empremtes dactilars a la pedra], un recull de treballs fets entre el 2018 i el 2020 que expliquen la seva experiència als jaciments arqueològics de l'illa de Gavdos (Grècia).

DATA Fins al 4 d'octubre
LLOC Blueproject Foundation (BCN)
PREU Gratuït



El DeltaChamber Music Festival fa un ‘Parèntesi’

Amposta serà l'escenari, del 28 de juliol al 2 d'agost, del Festival Internacional de Música de Cambra a les Terres de l'Ebre, el DeltaChamber Music Festival. Enguany el festival celebra una edició de transició adaptada a la situació sanitària, batejada amb el nom de *Parèntesi* i que inclou 40 concerts individuals i tres concerts de música de cambra a l'aire lliure.

La proposta més original i trencadora són aquests concerts individuals, un format i concepte que arriba en primícia a tot l'Estat. Es tracta d'un format de concert 1 a 1, de manera que només hi són presents un músic i un oient que gaudirà de deu minuts de concert amb un instrument musical que no coneixerà fins al mateix moment del concert. Els concerts individuals tindran lloc els dies 28, 29 i 30 de juliol.

El cap de setmana del 31 de juliol al 2 d'agost es faran els concerts a la plaça amb música de cambra a l'aire lliure. Amb formacions que van d'un solista a un màxim de trio, s'exploraran música de cambra poc interpretada de compositors com ara Tol-

drà, Satie o Ravel, entre d'altres. A més, el dijous 30 es farà un concert homenatge a Ovidi Montllor, titulat *De part dels bons*. En tots els concerts l'aforament serà limitat i, per això, es faran tres sessions del mateix concert –una cada dia– per facilitar que més persones hi puguin accedir.

Una altra de les mesures adoptades en aquesta edició és la participació únicament d'artistes nacionals. Seran un total de set artistes: Laura Ruiz Ferreres (clarinet), Pau Rodríguez Ruiz (clarinet), Laura Pou Cabello (flauta), Andrés Otín Montaner (oboè), Marina Vidal Valle (violoncel), Oleguer Beltran Pallarés (violí) i Ester Lecha Jover (piano).

DeltaChamber Music Festival està organitzat per l'Ajuntament d'Amposta amb el suport de la Diputació de Tarragona, el Departament de Cultura de la Generalitat i el Consell Comarcal del Montsià.

DATA Fins al 2 d'agost
LLOC Diferents espais d'Amposta
PREU En funció de l'espectacle



GALERIA ÀNGELS BARCELONA

BRUIXES A ÀNGELS BARCELONA

L'escriptora i artista Irene Solà presenta a la Galeria Àngels Barcelona la mostra *Hi ha una història d'una dona que*, un projecte que relaciona diverses imatges i representacions de la imatge d'una dona encavalcada damunt d'un home amb una brida a la boca. Aquestes històries i imatges apareixen en llocs i èpoques diferents, des de llegendes

medievals fins a judicis per bruixeria o a la comunitat negra del sud nord-americà. Solà va partir d'un relat inclòs en un recull de llegendes del Lluçanès i a partir d'aquí ha aconseguit aplegar diverses imatges amb aquesta representació que ara es poden veure a la galeria de la capital catalana fins al 10 de setembre. L'entrada a la mostra és gratuïta.

Pedalar en grup per empoderar-se a la ciutat

El moviment ciclista Massa Crítica fa aparicions efímeres rodant en grup un divendres al mes. Sorgit als Estats Units, a Barcelona reuneix entre 300 i 500 persones per acció

Cugat Comas
MATARÓ

Els divendres al vespre és probable que a algun barceloní o barcelonina l'hagi sorprès trobar-se amb un grup nodrit, d'entre 300 i 500 ciclistes, rodant en grup i gaudint de la seva ciutat. No és una manifestació, ni una concentració, ni un grup tancat ni un grup polític o social. És, senzillament, la Massa Crítica. Cada primer divendres de mes es troben a l'Arc de Triomf, en una convocatòria oberta, feta pública a les xarxes. I un cop hi són, roden, circulen, gaudeixen. Es fan amos i senyors –en grup, en massa– d'espai que durant la resta d'hores són massa sovint zona d'automòbils; massa sovint, un camp de mines per al ciclista.

L'origen del nom

El de Massa Crítica és un nom que li va de primera a aquest moviment. Prové de la física, i ve a ser la quantitat d'una força o material necessari per provocar un moviment. S'utilitza per exemple per explicar les explosions o fissions atòmiques. Com arriba un tecnicisme com aquest –que pot resultar fins i tot indigest per a les persones més de lletres– a batejar un moviment mundial

d'empoderament ciclista? Doncs gràcies al poder del cinema, es podria dir. El moviment de Massa Crítica té en la pel·lícula *Ted White* l'origen del nom i en el documental *We are traffic* una mena de Bíblia. A la primera hi veiem el fenomen que es dona a la Xina, on sovint els ciclistes esperen a ser un grup per poder travessar una via per l'alta quantitat d'automòbils. Quan hi ha prou ciclistes, quan són una massa crítica, els ciclistes poden creuar. La gènesi del moviment és aquesta: units en grup, els ciclistes s'imposen.

Militància efímera

Una altra de les peculiaritats del moviment és que no té estructura, ni líders, ni portaveus. Pots parlar amb membres de Massa Crítica, però la base del moviment és la naturalesa de militància efímera de les seves accions. Un dels veterans de la Massa de Barcelona ens explica: “Som Massa Crítica només quan estem en acció, quan ens movem. Hi ha interacció entre nosaltres durant l'estona que compartim, però el nostre és un moviment en el qual només ets activista quan t'actives. És una manera molt pura de ser activista, perquè reclames un espai simplement en el moment en què l'ocupes, aquesta és la bellesa de Massa Crítica”.

És tot tant d'un moment a l'altre que, la majoria de mesos, els recorreguts que farà la Massa barcelonina no estan decidits, gairebé s'improvisen. En un dels últims divendres d'acció, esperonats també pel desconfinament, Massa Crítica Barcelona va recórrer el túnel de la Rovira –zona prohibida al trànsit en bicicleta– sumant-se al moviment que reclama que sigui hàbil sempre a aquest vehicle. L'acció els va donar més visibilitat, tot i que la nostra font assegura: “És la quarta o la cinquena vegada que hi passem, és una sensació especial passar pel túnel, et dona sensació de la força del moviment”. La Guàrdia Urbana de Barcelona coneix i fins a cert punt tolera



Activistes de Massa Crítica Barcelona, una nit a la plaça de Sant Jaume.

Sense estructura, líders o portaveus: “Som Massa Crítica només quan estem en acció”

Una de les últimes accions va ser recórrer el túnel de la Rovira, una zona prohibida a la bici

La gènesi del moviment és aquesta: units en grup, els ciclistes s'imposen

les accions d'un moviment que, a més, practica la pedagogia envers els conductors de vehicles motors, que, ho entenguin o no, s'han d'esperar que acabi de passar el pilot de ciclistes per reprendre la marxa.

Quanta gent forma part de Massa Crítica? És una pregunta incerta. Entre 300 i 500 persones, segons el mes. “No és qüestió de quants siguem, sinó de la consciència de grup que es crea. Formar part de la Massa

és mig oci, mig militància. A Barcelona té un component lúdic, fins i tot d'oci, amb activistes turistes d'un dia, mentre que en altres punts del món està més ideologitzada”, explica el veterà membre del grup.

Un moviment internacional

Massa Crítica és a Barcelona i a desenes de ciutats més de Catalunya. N'hi ha prou de cercar-los a les xarxes per trobar els punts de trobada. De fet, no és un moviment en xarxa, però a vegades es troben. “Hi ha el que anomenem les *Criticones*, que són trobades a nivell català, o la Massa Galàctica, en què ens trobem activistes d'altres països. La clau és passar-ho bé circulant per la teva ciutat, amb la creença d'estar fent el que fas, que estàs fent el que cal fer”, explica el membre global del grup a Barcelona.

A nivell global, va néixer als Estats Units el 1992. Diu la llegenda real del moviment que a San Francisco es van reunir una cinquantena de ciclistes per protestar per les condicions del trànsit i van causar problemes a la circulació motoritzada. Als participants els va agradar l'experiència i van decidir convertir-la en un costum. No hi va haver cap necessitat d'organització ni de repartir publicitat: la cita ja estava programada. Passa igual a Barcelona: cada primer divendres de mes, a les vuit del vespre, a l'Arc de Triomf.

Passatemps

MOTS ENCREUATS

121212121212

123456789101112

1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												

© 2020 www.pasatiemposweb.com

Horizontals

1. Del Laci. Qualitat de blanc. 2. Argó. Coma prolongada de muntanya. Composició musical cantada, de forma lliure. 3. Obertura d'un canal natural, en plural. Fem clapits. 4. Persona que sent entusiasme per una persona o per una cosa. 5. Tenint el coratge suficient per fer alguna cosa. Que pot servir per a un fi o un objecte. 6. Part inferior de l'antena d'una embarcació, que queda a proa. Expel·liré d'una manera violenta i sorollosa l'aire dels pulmons. 7. Forma prefixada del mot gas. Cos d'un home, d'un animal, prescindint del cap i les extremitats. 8. Propietat territorial lliure i exempta de tota càrrega i dret senyorial. Home de males arts. En el cas, considerat possible, en què.

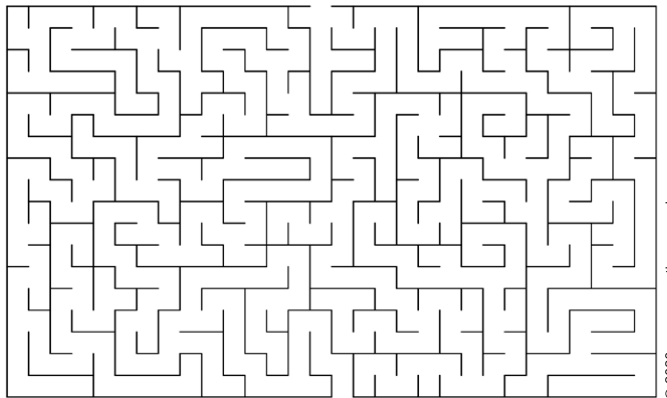
Verticals

1. Teixit de seda i or o argent en què el metall no apareix sinó en una cara. Apèndix a la porta del cine. 2. Discurs per encoratjar. 3. Faig un contracte davant de notari. 4. Nom donat a tota manifestació morbosa sobtada, atac o accés. Ocell. 5. Que tenen els ossos grossos, ben desenvolupats. 6. Codi territorial d'Internet de primer nivell per a les Bermudes. No oït o sentit. 7. Coberts amb una capa de laca. 8. Grans que formen el bulb o cabeça de l'all. Part d'una estufa. 9. Deixarà com mort. 10. Patró juntament amb un altre o amb altres. 11. Sentiment negatiu. Unitat monetària del Japó, en plural. 12. Tros de corda lligat al musell, a les morralles, d'una bèstia, per menar-la. Símbol del curie.

LES 7 DIFERÈNCIES



EL LABERINT



SUDOKU

8	4	9					6	3
		1	4	9	3	7		
		3				4		1
				7	1	9		
	9			3			7	
2		5				1		
3			1	4		8		
9	1	2	6				5	4
	8			2	5		1	

Fàcil

	2		8					
6					4			
5				9		8		
3							6	5
		1	9				7	
		4		5		1		3
							4	
8	3		2				1	
1						5		2

Difícil

SOLUCIONS

1	4	6	3	7	9	5	8	2
8	3	5	2	4	6	7	1	9
7	9	2	1	8	5	3	4	6
9	6	4	7	5	8	1	2	3
2	5	1	9	6	3	4	7	8
3	7	8	4	2	1	9	6	5
5	1	7	6	9	2	8	3	4
6	8	3	5	1	4	2	9	7
4	2	9	8	3	7	6	5	1

Difícil

4	8	7	3	2	5	6	1	9
9	1	2	6	8	7	3	5	4
3	5	6	1	4	9	8	2	7
2	7	5	9	6	4	1	3	8
1	9	4	5	3	8	2	7	6
6	3	8	2	7	1	9	4	5
7	2	3	8	5	6	4	9	1
5	6	1	4	9	3	7	8	2
8	4	9	7	1	2	5	6	3

Fàcil



MOTS ENCREUATS
Horizontals: 1. Laci. Blancor. 2. Ar. Comal. Oda. 3. Meats. Clapim. 4. Entusiasta. A. Gosant. Util. 6. Car. Tossiré. 7. U. Gasi. Tronc. 8. Alou. Truà. Si. Verticals: 1. Lamé. Cua. 2. Arenga. L. 3. C. Atorgo. 4. Ictus. Au. 5. Ossats. 6. Bm. Inoit. 7. Lacats. R. 8. Alls. Stu. 9. N. Atuirà. 10. Copatró. 11. Odi. lens. 12. Ramal. Ci.



Elisa Pont

Qui conforma Gràcia? La majoria dels equipaments del barri són el resultat d'una pressió històrica del veïnat, monopolitzada a l'inici per l'actual Associació Veïnal Vila de Gràcia. Però el tramit social actual és molt divers: des d'associacions de caire cultural fins als ateneus, passant per les cooperatives de consum ecològic i les associacions de carrer vinculades a la festa major.

Com serà la d'aquest any? Més familiar, sense els engalanats de carrer per evitar la concentració de públic. Quan les festes es desmesuren es converteixen en espectacle. Ja fa anys que s'ha perdut el control, per l'èxit de visitants. La festa ha de recuperar el seu esperit de trobada del veïnat.

Com l'afecta el turisme? El gran problema de Gràcia és la gentrificació. També a Barcelona i a totes les grans ciutats occidentals. Des de Gràcia, Cap on Vas? volem acabar amb la imatge de Gràcia com a barri nocturn de Barcelona. Hem reclamat un nou Pla d'Usos a l'Ajuntament, sobretot per regular la saturació de bars a segons quines zones. També som a l'Assemblea de Barris pel Decreixement Turístic (ABDT).

I sobre l'habitatge? Creiem que la política d'habitatge s'ha d'articular en dos fronts: per una banda, introduint en el mercat l'habitatge buit a preus assequibles; i de l'altra, construir-ne de nous. És immoral tenir habitatges buits i persones al carrer. Col·laborem amb el Sindicat d'Habitatge en temes de *mobbing*, d'agressions directes a llogaters, de pujada dels lloguers...

Reivindica la protecció d'espais històrics. Formo part de la iniciativa Salvem l'Alzina. Encara no hem aconseguit que s'expropiï

l'espai, però l'alzina ja està catalogada com un arbre d'interès local. Un altre efecte d'aquesta lluita va ser la revisió del catàleg del patrimoni arquitectònic i natural. Vam aconseguir que l'Administració veiés la mancança i n'assumís la responsabilitat.

Com avança el catàleg? No han respost a les nostres al·legacions, que són fruit de les exploracions que vam fer illa per illa. Hi ha cases que no hi estan incloses i que hi han de ser. S'ha començat a treballar en una modificació del Pla general urbanístic del barri, però tota modificació ha de comptar amb un ampli procés de participació social.

Com s'ha viscut el coronavirus a Gràcia? Ha estat una experiència d'agrupament veïnal molt important. Però el confinament també ha tallat els moviments socials, que hem hagut de passar del carrer a les pantalles. Ara ens hem de recuperar i veiem que les coses no van bé, que fàcilment podem tornar enrere.

Toni Ramon

“La festa major ha de recuperar l'esperit de trobada del veïnat”

Membre de l'Associació Veïnal Vila de Gràcia i de la plataforma Gràcia, Cap on Vas?, critica l'augment del turisme i la gentrificació i aposta per un procés de decreixement al barri i a tota la ciutat de Barcelona

ACTIVISTA VEÏNAL

Toni Ramon (Barcelona, 1957) és gracienc de naixement. Ha estat vinculat als moviments veïnals des de ben petit, quan amb només 10 anys acompanyava els seus pares al Centre Moral i Instructiu de Gràcia, ara conegut com El Centre. Docent i expert en arquitectura teatral, és membre de l'Associació Veïnal Vila de Gràcia, on, segons explica, es carreguen “de feina, però no de càrrecs”. Defensa la creació d'habitatge públic alhora que reclama més protecció dels espais històrics i patrimonials, com l'Alzina i les casetes del carrer Encarnació.

Para quienes quieren leer lo que nadie más se atreve a publicar

más detalle en <https://re.publico.es/>

R
La **REPÚBLICA**
de **Público**